GEORGE VASII
POVESTEA JOCULUI CERESC
SAU
ÎNCHIPUIREA ZIDIRII NOULUI IERUSALIM
POVEŞTILE

M-am născut într-un orăşel lângă malul mării. Părinţii mei au dorit să aibă un copil… n-a fost o întâmplare. Au dorit să aibă un copil, pentru ca s-au luat din dragoste care a pornit chiar din prima clipa când s-au văzut. Poate a fost o întâmplare, dar mă gândesc mai ales la mama, care pe lângă că era frumoasă, avea şi un deosebit simt de a deosebi oamenii, iar tata era un om deosebit, sincer, senin şi mai ales foarte prietenos.

Iubea copiii şi avea darul de a le câştiga atenţia şi simpatia. Ştia sa le facă jucării, le desena tot felul de bazaconii, se făcea ca înghite foarfeci şi cuţite, ca le scotea apoi întregi şi ne atinse, scornea tot felul de povesti şi întâmplări de rămâneau copiii pironiţi locului ascultând. Aşteptam cu nerăbdare seara când venea tata de la lucru, pentru ca după ce mânca, se aşeză ostenit pe pat şi continua povestea începută cu multe, multe seri înainte. Poveştile pe care mi le spunea tata nu au avut niciodată un sfârşit. Când începea să povestească ma întrebă: „unde am rămas seara trecută?”; eu îi adudeam aminte iar el relua povestea şi o ducea mai departe şi eu ascultam, ascultam aşteptând mereu deznodământul…

Povestirile au fost pentru mine adevărata hrana a copilăriei pentru ca ma purtau într-o lume cu totul deosebită. O lume care era pe placul meu, pe care o înţelegeam parca… tata, scornea tot felul de eroi care aveau tot felul de arme, care mai de care mai năstruşnice şi cu cele mai miraculoase însuşiri. Eroii se înfrăţeau în luptele lor, cu apele, cu munţii şi cu stelele, animalele deveneau cuvântătoare iar dobitoacele de care se foloseau căpătau însuşiri de fiinţe vii.

Ma culcam seara mereu cu gândul la cele ce ascultam şi adormeam într-un târziu cu convingerea ca lumea de care vorbea tata era cea adevărată.

CANDELA

Şi mama îmi spunea povesti, dar nu erau aşa de interesante ca a lui tata.

Mama îmi povestea despre un copil sfânt pe nume Iisus, care se născuse cândva într-o iesle sărăcăcioasă, care avea Tata dar care era în cer şi se numea Dumnezeu. Dumnezeu era un bătrân cu barba albă care pedepsea pe copiii rai şi mai îmi povestea de un sfânt Nicolae care mai avea şi chip de bat sau nuia. Sfântul Nicolae era bun că-mi aducea jucării dar şi mai bun era Moş Crăciun care îmi aducea tot ce-mi doream.

Când privesc spre cele mai depărtate amintiri ale copilăriei, chipul mamei este legat de nişte ideletniciri pe care nu le puteam înţelege.

Înţelegeam rostul gătitului, al spălatului, al scuturatului prin casă, înţelegeam spartul lemnelor şi aprinderea focului, înţelegeam oarecum de ce sapa grădina şi uda florile, de ce chema săracii în casa şi le punea să mănânce fără ştirea tatii… nu înţelegeam însă deloc, de ce avea atâta grijă de acel obiect din dreapta icoanelor care îi zicea candela şi de ce ţinea atât de mult ca acea candela să fie mereu aprinsa.

Nu înţelegeam de ce mă oprea duminica de la joaca şi mă ducea la biserica unde trebuia să stau toată slujba şi pe deasupra sa mai spun şi „crezul” în genunchi şi-apoi să mă duc acolo unde era popa şi să-i sărut mana. Slujba ma plictisea şi tot timpul ma frământam cu gândul la ceilalţi copii care în timpul acesta se jucau în voie. Nu înţelegeam de ce se duceau la biserică şi mai ales de ce trebuia să merg şi eu. Din toate ce auzeam şi vedeam acolo nu era nimic, absolut nimic care să-mi stârnească interesul. Ba nu, era totuşi ceva: erau clopotele!

CLOPOTELE

Ascultam cum bat; îmi impuneau doar ele unrespect inexplicabil. Sunau atât de frumos, ma impresionau atât de mult inat oriunde mă aflam, orice făceam, lăsăm totul ca să le ascult… Mai întâi se auzea un singur clopot cu santé grav şi trist; apoi răsună altul mai senin mai clad, după

care izbucnea un noian de sunete, o adevărată muzica ce se ridica din văzduhuri sau venea din văzduhuri să vestească ceva ce pornea din înaltul turlelor şi se ridica spre albastrul cerului.

JUCĂRIILE

Îmi plăcea teribil să mă joc. Tata îmi aducea tot felul de jucării care mai de care năstruşnice, şi-mi amintesc cum toate aceste jucării stârneau în mine o extraordinara curiozitate de a şti cum sunt pe dinăuntru, să văd ce le face să se mişte. Ma jucam o zi, două apoi începeam să le desfac. Le scoteam capacul şi-apoi neînţelegând rostul acelor mecanisme, căutam să le desfac piesa cu piesa sperând ca voi găsi secretul mişcării lor. Tata se amuza grozav văzând ce mai rămâne din jucării dar mama ma certa. Ce-i drept eu le desfăceam cu gândul de a le reface, dar majoritatea erau cu neputinţă de refăcut. Am demontat în continuare, încurajat de indulgenta lui tata, zeci şi chiar sute de jucării. Nu pot spune că am fost răsfăţat de părinţii mei. Nu! Făceam multe năzbâtii fără să vreau şi-i supărăm. Faptul că-i vedeam supăraţi pe mine era cel mai grav lucru şi asta ma făcea ca să evit acele lucruri care îi făcea să ridice tonul. Poate dacă ar fi ştiut cât de mult suferream când vedeam ca ceva îi supăra, poate ca tata ar fi renunţat să ridice tonul care pur şi simplu ma făcea să tremur. Nu am fost răsfăţat. Dimpotrivă! Primii ani ai copilăriei au fost umbriţi de teama ei. Nu le-am spus-o niciodată pentru ca mai târziu, când eram prin liceu, au renunţat la ridicarea tonului.

Ce-a fost însă important ama vut: povesti şi jucării. Mai ales jucăriile. Pentru ca nimic nu este mai important – acum când mă gândesc la acei ani – decât faptul că m-au lăsat să-mi desfac jucăriile, ca până la urmă şi mama se obişnuise şi venea de strângea cu foraşul în urma mea, şuruburile, rotitele şi celelalte piese care mai rămâneau din bietele motociclete, maşini şi tancuri şi cate altele.

Desigur secretul era faptul ca tata avea un magazin în care avea şi un raion de jucării, astfel încât, tentaţia pentru mine era mare, iar tata, în marea dragoste cu care

ma înconjura, nu mă oprea niciodată să iau jucăria care ma atrăgea.

Da, pe măsură ce desfăceam, am început să constat ca mai toate au aceleaşi piese: şuruburi cu piuliţe, arcuri şi câteva rotise zimţate. Am făcut această constatare şi am renunţat să le mai desfac până la ultima piesa. Ma mulţumeam să le scot doar carapacea; învârteam cheia observând cum arcul se strânge, apoi îi dădeam drumul şi vedeam ca acelaşi arc începe să se desfacă, odată cu învârtirea roţilor. Era simplu şi mai ales când am văzut ca toate sunt la fel, am încetat să le mai desfac.

Privirile mi s-au oprit atunci la aparatul de radio. Aparatul acesta, cutia aceea din care vorbeau atâţia oameni, din care porneau atâtea cântece, era un mare semn de întrebare şi timp îndelungat am făcut eforturi de stăpânire de sine ca să nu umblu la el să văd ce ascunde înăuntru pentru ca ceea ce era la vedere nu spunea nimic. Îmi dădeam seama în acelaşi timp ca aparatul acesta nu era chiar o jucărie ca toate celelalte, pentru ca tata şi mama îl aveau ca ceva de preţ. Şi totuşi nu am rezistat curiozităţii şi m-am hotărât să încerc să văd ce ascunde… dar fără să fiu văzut de tata sau de mama. A fost pentru prima dată când am vrut să fac ceva în ascuns, fără ştirea nimănui.

Nu mi-am pus întrebarea dacă e bine sau e rău ce fac. Nu ştiam încă ce e aia „bine” şi ce e aia „rău”.

1. Eu eram curios;
2. Trebuie să-mi potolesc curiozitatea şi
3. Trebuie s-o fac fără să mă vadă ai mei că m-ar fi oprit.

Şi într-o zi când nu era nimeni acasă, am sucit aparatul cu spatele, i-am desfăcut cu uşurinţă capacul cu o şurubelniţă şi înaintea ochilor îmi apăru o puzderie de becuri, globuri şi globuleţe de tot felul şi cate alte ciudăţenii pe care nu le mai văzusem niciodată. N-am înţeles nicmi şi mi-am făcut eu socoteala că nu are niciun rost să le desfac că sunt prea multe şi era limpede: era făcut de oameni mari… Nu era de mine…

Aşa m-am întors la jocurile mele. Trebuie să spun a treaba clară: mama nu mă lasa să mă joc cu băieţii, mai bine zis, prefera să mă joc cu fetele pentru ca băieţii – spunea ea – ma inatau prostii şi rele însă fetele sunt mai cuminţi. Întâmplător chiar vis-a-vi de noi locuiau două familii care aveau fiecare cate o fată: Mioara şi Lulă.

MIOARA ŞI LULĂ

Erau amândouă cam de aceiaşi vârsta dar mai mari ca mine cu casiva ani. Eu le văzusem adesea cum se plimbau cu căruciorul cu păpuşi dar nu le cunoşteam şi nu le salutam. Într-o zi însă, pentru ca eu tot o pisam pe mama sa ma lase şi pe mine să mă joc pe strada cu ceilalţi copii, mama m-a dus la vecinele ei şi a aranjat ca să mă duc la ele în curte să ne jucam.

Zis şi făcut. A doua zi mi-am luat cele mai de soi jucării un tanc ce scotea scântei pe care îl primisem de la nemţii care aveau un comandament în colţul străzii şi o motocicleta cu ataş de la tata în care cel din ataş răpăia cu o mitraliera. M-am dus cu mama de mana la Lulă şi Mioara. Ne-am prezentat, mamele s-au retras iar noi trei am rămas. Au fost însă indiferente cu mine. Parca nici nu eram lângă ele. Îşi tot întorceau păpuşile preo parte şi pe alta, le tot îmbrăcau şi le dezbrăcau, preparaseră un biberon cu lapte ca să le hrănească, într-un cuvânt nişte fleacuri. Când am văzut eu ca ele nu au decât păpuşi şi ursuleţi şi alte păpuşi şi păpuşele m-am gândit să le fac o demonstraţie cu tancul, de adevărate jucării.

Era un tanc impresionant de aproape 40 cm. Lungime, cu senile groase de cauciuc care scotea scântei prin ţeava tunului în timp ce mergea şi putea să urce şi peste o pernă dacă i-o puneai în cale. L-am învârtit cu cheia şi i-am dat drumul. La zgomotul şi scânteile tancului eu o făceam pe avionul care venea în picaj spre tanc bombardându-l cu pietre în timp ce tancul fără să se sinchisească trecea peste pietrele pe care le lansam scoţând sunete care imitau avioanele. Dar spre surprinderea mea atât Mioara cât şi Lulă au privit o clipă tancul meu vijelios, au pufnit în ras şi şi-au continuat

trebăluiala cu păpuşile. N-am mai ştiut ce să cred văzând atâta dezinteres pentru formidabilele mele jucării. Nu înţelegeam.

Am plecat repede acasă.

LUPTA CU BALAURUL

A doua zi urma sa vina ele la mine, dar întârziau să sosească. Am pus-o pe mama sa le cheme şi în sfârşit au apărut. Eu le pregătisem o surpriză ca să le arat cât sunt de matur. Ma ţinusem scai de tata să-mi cumpere şi mie o diagonala cu pistol şi o cămăşuţă verde ca să fiu ca soldaţii şi umblau pe străzi cântând, dar tata nici n-a vrut s-audă. Până la urmă a cedat ca în cămaşă verde cu diagonala şi toc de pistol la cingătoare, am început să păşesc milităreşte spre ele, cu dreapta pe inima. M-am oprit la doi paşi de ele, am răspicat salutul celor maturi pentru legiune şi căpitan ridicând mana în sus, apoi, cât ai clipi din ochi am scos pistolul cu apa din toc şi fioros am apăsat pe trăgaci convins ca voi produce o impresie tare. Când colo, madonele mele mi-au pufnit în ras dispreţuitor iar Lulă întorcându-mi spatele a început să miroase florile din grădina. Contrariat, ţinând cu orice preţ să fiu admirat, am trecut la punctul doi al reprezentaţiei. M-am repezit la sabia ce o aveam pregătită, am prins-o de curea, am tras-o din teaca şi arătându-le un butoi vechi le-am strigat: „vedeţi balaurul ăla? Are şapte capete. Priviţi cum îl distrug!...” şi soctand un chiot m-am repezit spre butoi şi cu o înverşunare de care nici eu nu mă credeam în stare am început să-l lovesc din toate părţile, îmi schimbam locul când într-o parte când într-alta, scoteam strigate de lupta şi pe măsură ce loveam cu sabia, creştea în mine siguranţă ca de data asta voi fi admirat. Gândul acesta m-a înfierbântat mai tare şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu mine doar ca în clipa aceea m-am simţit realmente eroul dintr-o poveste de-a lui tata, erou ce venise să înfrunte un balaur cu şapte capete pentru a elibera din captivitate fiicele împăratului. Spun, nici acum nu pot să-mi explic fenomenul care s-a petrecut. Mi-aduc perfect aminte de gâturile lungi ale balaurului, de nările deschise din care

ieşeau flăcări, de salturile pe care le făceam spre a mă feri de muşcăturile lui… a fost o luptă reala. Cel puţin eu am trăit-o ca o luptă adevărată pentru că nu mai loveam butoiul… sabia se învârtea prin aer retezând rând pe rând cate un cap al balaurului. Uitasem şi de mâncare, uitasem de mine, uitasem ca joc teatru, eram în culmea furiei… nici nu mai ştiu dacă am mai strigat sau nu… abia după ce abia am retezat cel de-al şaptelea cap, am strigat: „şi acum ultimul cap!” Şi am reînceput salturile şi odată cu ultimul cap tăiat, m-am prăbuşit epuizat, sfârşit de efortul pe care-l făcusem. Văzându-mă Mioara şi Lulă au alergat spre mine şi s-au aplecat să mă ridice. Se tot văicăreau de ce am făcut asta!? Dar eu eram fericit; fericit ca biruisem balaurul, fericit ca eliberasem pe cele două fiice de împărat. Eram asudat şi gâfâiam stand întins pe pământ cu ochii închişi.

Le simţeam pe amândouă ca ma privesc.

Erau lângă mine şi eram fericit. Eram eroul lor care le scăpasem din captivitatea balaurului. Desigur ca acum îmi vor mulţumi, nu vor şti să găsească cuvinte de mulţumire şi aşa cum eroul lua de soţie pe zâna florilor, aşadar una din cele două va fi soţia mea! Da, o voi lua de soţie… o voi lua de soţie pe Mioara… fiindcă Lulă mi-a întors spatele mai înainte şi dacă stau să mă gândesc, Lulă nici nu mi-a zâmbit când am bombardat cu tancul ziua trecută, pe când Mioara mi-a şi zâmbit, a şi privit mai cu atenţie cum trecea tancul peste pietre… Mioara deci! E frumoasa întocmai ca zâna florilor, sau ca zâna apelor… sau ca zâna zorilor… cine-o fi în realitate Mioara?…

Între timp mă linişteam. Mioara! Viitoarea mea sotie! S-o văd! Se deschid ochii! Încet… încet… zării crengile de cais înflorite… în dreapta era… MIOARA! Frumoasa Mioara! Deci basmele sunt adevărate… iată că sunt adevărate… ca tot ce a fost până acum nu a fost decât o pregătire pentru a intra în adevărata viaţă… tata spunea adevărul când povestea… numai eu credeam că sunt scorniri de-ale lui tata…

M-am ridicat în fund. Mioara stătea ingenucheata de-

a dreapta, Lulă stătea în picioare în stânga. Mioara zâmbea, Lulă privea dispreţuitor. Cine-o fi şi Lulă asta?... A! Da! Ea este de fapt baba cloanţa, prefăcută în faţa! De ce? Oare de ce?... aha! Ca... s-o... otrăvească pe Mioara... Lulă e poate muma balaurului.

— „Doamna, doamna îi e rău băiatului! Veniţi!” O auzii pe Mioara strigând – Şi mama veni repede din casa iar fetele îi povestiră lupta mea imaginara.

A doua zi m-am dus eu la ele. Trebăluiau mereu cu păpuşile. De data asta n-am mai luat jucăriile mele. M-au luat în joaca lor tratându-mă ca pe o păpuşă a lor. Aveau o sobiţa minuscula, metalica, mă puneau să aprind focul dar ele cu nişte crăticioare de 5 – 6 cm. Pregăteau „mâncarea” şi mă puneau s-o mănânc. Mi-aduc şi acum aminte de fărâmele de zarzavaturi pe care trebuia să le metesc când aşezau masa şi puneau s-o mănânc. Eu înghiţeam supus fără să zic că nu-i bun. Nu voiam să le supăr şi mai ales pe Mioara de la care nu-mi mai venea să-mi mai iau ochii.

Faptul că îmi plăcea de Mioara nu ar fi cine ştie ce... nu aveam noţiunea răului, a păcatului sau a greşelii dar pe undeva ştiam că trebuie să mă ascund de privirea altora.

E adevărat ca mama cu timpul ma învăţase ca „rău” înseamnă a nu asculta de părinţi, a nu-ţi face rugăciunea seara şi crucea înainte de masa. A greşi înseamnă şi a nu te duce la biserica duminica sau a mânca de dulce în posturi, precum şi a spune cuvinte ruşinoase.

PRIMUL EXPERIMENT MISTIC

Într-un timp, verii mei ma învăţau tot felul de cuvinte vulgare pe care eu le spuneam adesea fără nicio reţinere. M-au chelfănit de câteva ori şi într-o dimineasa de Sfântul Nicolae am văzut ca Sfântul îmi adusese o nuia şi un ardei roşu pe care mama îl agaţa de perete spunându-mi ca dacă mai pronunţ cuvintele acelea urate, ardeiul vine singur din cui şi-mi freacă buzele ca să mă usture.

Umblam mereu cu teama pe lângă ardei. Aveam aceasta teama dar şi o îndoială ca ardeiul va cobori realmente din cui ca să-mi frece buzele. Obsedat de aceasta prezenta a ardeiului într-una din zile m-am hotărât

să fac o proba. Stand în dreptul uşii deschise gata să fug la nevoie, am început să spun din cuvintele acelea ruşinoase cu glas tare cu ochii pironiţi la ardei să văd dacă pleacă din cui. După ce am pronunţat de câteva ori acele cuvinte mai întâi încet apoi din ce în ce mai tare, şi văzând ca ardeiul nu se mişcă din cuiul său, m-am uşurat definitiv, a pierit din inima mea teama şi de atunci n-am mai crezut în povestirile mamei până pe la şapte ani când ne-am mutat în Bucureşti şi am fost dus în biserica patriarhiei unde în pridvor, pe peretele de apus era pictata o fresca ce arata raiul şi iadul.

În acel pridvor am luat eu cunoştinţă prima data de existenta după moarte a celor două lăcaşuri diametral opuse: raiul şi iadul. Da, diavolii aceia pictaţi cu coada şi coarne m-au făcut să mă înfior, m-au făcut să încep să disting ceea ce trebuie şi ceea ce nu trebuie să fac. Ca să nu nimeresc în iad trebuia să nu fur, să nu spun minciuni, să postesc şi să mă împărtăşesc, să sărut mâna lui tata popa şi mai ales cel mai important lucru era să merg duminica biserica, nemâncat şi să iau anafura, şi dacă cumva fac vreo greşeală s-o spun preotului la spovada.

La biserica unde mergeam regulat tata se împrietenise cu un preot foarte cuvios. Părintele Pavelescu ma îndrăgise astfel încât m-a întrebat dacă vreau să stau în altar şi să-i ajut la slujba. Am fost incantat să fac ceva, oricum era mult mai interesant decât plictiseala de a sta în biserica nemişcat ca să aud aceleaşi şi aceleaşi lucruri fără să vorbesc de glasul dascălului care îmi displăcea la maxim.

În altar astfel am stat ani şi ani de zile aprinzând cădelniţa, tăind prescurile pentru anafora, făcând candelele, având grija de lumânările de pe Sfânta Masa şi mergând prin mijlocul bisericii cu lumânarea înaintea preotului care ieşea cu Evanghelia sau cu Sfintele Daruri.

Chipul părintelui Pavelescu mi-a rămas legat de acele momente când în timpul prefacerii stătea în genunchi şi adesea îi curgeau lacrimilie în rugăciune, după cum chipul părintelui Mihalcea mi-a rămas legat de numărarea banilor

şi certurile lui cu dascălul şi celălalt preot.

Primii ani de şcoală i-am făcut la liceul german Sfântul Andrei. Nu prea îmi plăcea învăţătură. Preferam să mă joc decât să-mi fac lecţiile iar părinţii mei erau foarte îngrijoraţi de dezinteresul meu fata de carte. Nu-mi plăcea şcoala, în schimb începusem să caut cu asiduitate cărţile lui Jules Vernes dar mai ales îmi plăceau cărţile lui Karl May pe care le aveam toate atât aventurile în orient cât şi în vest.

În timp, am cunoscut un călugăr din mănăstirea Antim din Bucureşti, pe nume Arsenie. Părinţii mei de fapt căutau un alt Arsenie despre care se auzeau lucruri miraculoase, că ar avea vedenii că ar cunoaşte păcatele oamenilor dintr-o singură privire, şi era un orator care electriza auditoriul. Dar nu pe Arsenie Boca l-au întâlnit părinţii mei, ci pe Arsenie Papacioc, un călugăr cu barba stufoasa şi lunga pana la brâu. Avea nişte ochi vioi şi nişte privir pătrunzătoare. El a fost acela care m-a călăuzit cu sfaturile sale către o viaţă de abţineri şi de lupta cu faptele trupului, el a fost primul care mi-a vorbit de Pateric, o carte cu culegeri din vieţile vechilor pustnici din Egipt, Iordania, Siria şi Grecia.

Tot pe atunci, părinţii mei au ajutat pe o maica de la o mănăstire din Moldova, care era bolnava de plămâni. Părinţii mei îi asigurau atât cheltuielile de întreţinere cât şi medicamentaţia timp de luni de zile. De la acea maica am auzit prima poveste care m-a pus pe gânduri şi mi-a stârnit interesul.

VLADIMIREŞTI

Era vorba de Mănăstirea Tudor Vladimirescu – pe scurt: *Vladimireşti* – care, povestea maica Marionila, fusese ridicata începând de prin anii 1939 – 1940 totul pornind de la o copila – miracol ce văzuse cu ochii pe Dumnezeu şi pe alţi sfinţi care îi dădură sarcina de a ridica o mănăstire noua din temelii pentru şi numai pentru fecioare. Ne-a dat atunci şi o cărticică ce cuprindea vedeniile Maiici Veronica căci aşa o chema pe copila aceea care, în urma vedeniilor, ridicase o mănăstire cu două

biserici şi nu ştiu cate zeci de chilii şi alte acareturi.

Curiozitatea îmi fu atât de mare încât am ţinut neapărat să merg şi eu cu părinţii mei la aceasta mănăstire care devenise o adevărată obsesie. Am plecat plini de daruri, între care mi-aduc aminte un covor mare persan, o icoana mare de aproape doi metri înălţime din argint ce reprezenta pe Sfântul Mina şi în plus cu o cruce mare de aur pe care voiau să le doneze chiar Maicii Veronica.

Era în primăvara anului 1949 şi eu nu împlinisem încă 14 ani când într-o seară întunecoasă şi ploioasa am psit în incinta mănăstirii Vladimireşti. Ardeam de nerăbdare ca s-o văd pe aceea care cu ochii ei văzuse pe Dumnezeu în mijlocul unui lan cu porumb; pe aceea care printr-un nemaipomenit spirit de iniţiativă reuşise ca din nimic să ridice o mănăstire cu peste 200 de maici şi surori, toate tinere în jurul vârstei de 20 – 25 de ani.

În seara aceea am auzit-o pentru prima oară pe Măicuţă – cum i se zicea de toţi – şi nu pot uita puternica impresie ce mi-au provocat-o acel chip îngeresc plin de zâmbet, acei ochi calzi parca mereu scăldaţi în lacrimi. Toată lumea care venea acolo avea un respect netarmuit pentru dansa iar maicile şi surorile pur şi simplu o venerau. Dacă până la acea data aveam numeroase îndoieli asupra existentei lui Dumnezeu, venirea mea la Vladimireşti a avut o mare însemnătate prin faptul că văzusem cu ochii minunea îndeplinită, adică atât realizarea mănăstirii într-un răstimp foarte scurt cât şi cunoştinţă ce am făcut-o cu aceasta maica stareţă plină de duh şi mister în ochii căreia se reflectaseră Dumnezeu şi atâţia sfinţi printre care cel mai des se arata Ioan Evanghelistul.

Nu pot uita dimineaţa aceea de sâmbătă chiar în ajunul învierii, când Maica Veronica ne-a primit la dansa an stăreţie. Ştia deja de darurile aduse de părinţii mei dar nu ştia de crucea de aur pe care ai mei voiau să i-o înmâneze personal. Ne-a primit plină de graţie şi bucurie. Avea un fel molipsitor de a rade, de a zâmbi, era un chip plin de farmec. Am dat cu toţii mana prezentându-ne, iar tata a scos crucea de aur şi i-a înmânat-o. Ei bine, a fost

atât de impresionata încât râdea şi plângea ca un copil. A îngenuncheat în faţa icoanelor mulţumind, apoi a urmat ceva care a fost cu de-a dreptul extraordinar pentru mine. S-a ridicat din genunchi şi repezindu-se spre mine m-a sărutat pe amândoi obrajii, de parcă eu i-aş fi dat crucea şi mi-a spus: – „Tu eşti copilul nostru, copilul Maicii Domnului. Tu al nostru vei fi!” Am fost atât de mişcat, atât de impresionat de cuvintele acestea, de gestul acesta, atât de măgulit încât, din ochii mei au început să curgă şuvoaie de lacrimi. Mi-am ascuns fata între mâini şi-n sinea mea, în clipa aceea m-am hotărât să urmez teologia şi să mă călugăresc. Toate cele ce văzusem acolo şi mai presus de toate chipul acela angelic al Maicutii Veronica deveniseră probe suficient de mari ca să mă conving asupra existentei unui Dumnezeu adevărat precum şi a necesităţii de a te jertfi total pentru Hristos. Un exemplu în acest sens mai era şi preotul mănăstirii, părintele Ioan despre care se spunea că este „alesul lui Dumnezeu” chemat alături de „aleasa cerului”: Măicuţă Veronica.

Maicile aveau un respect deosebit şi o iubeau într-atât pe stareţa lor încât o răsfăţau ca pe o adevărată regina. Mi-a rămas întipărit în minte un cant liturgic către Maica Domnului pe care îl cantau maicile, un axion de praznic împărătesc care făcea să răsune întreg văzduhul:

„Îngerul a strigat celei pline de dar.
Bucură-Te şi iarăşi zic bucură-Te
Căci Fiul Tău a înviat din mormânt
Luminează-te, luminează-te NOULE IERUSALIME.
Ca slava Domnului peste tine a răsărit.
Salta acum şi te bucura SIOANE.
Iara Tu MIREASA Născătoare de Dumnezeu
Veseleşte-Te intru învierea Celui Născut al Tău”.

Şi-acum când mă gândesc la Vladimireşti, locul acela este legat în mintea mea de cuvintele „Luminează-te, luminează-te NOULE IERUSALIME” cuvinte pe care nu le puteam înţelege. Cum să se lumineze Ierusalimul sau cum să salte şi să se bucure Sionul?

Nu înţelegeam.

Ceea ce înţelegeam eu, era însă jertfa atâtor fete care se îmbrăcaseră în haine negre, care renunţaseră pentru viaţă şi satisfacţiile ei, care renunţaseră la totul spre a veni la acest loc al jertfelor.

M-am întors la Bucureşti radical schimbat. Am cumpărat Patericul şi am început să citesc cu ardoare biblia, noul şi vechiul testament precum şi alte cărţi pe care le procurasem de la mănăstirea Antim din Bucureşti. Aici la Antim avea să devină locul meu cel mai preferat în care aveam să progresez din punct de vedere spiritual. Regulat sâmbătă şi duminica veneam la Antim, cântând în corul călugărilor al mănăstirii. Părintele Damian ma spovedea regulat şi-mi încuraja intenţia mea de a urma teologiei şi de a mă călugări.

Începând cu vârsta aceea, de la 14 ani, următorii patru ani au fost anii fazei de asceza cumplita. Zic că trăiam într-o asceza cumplita pentru ca aproape nu-mi mai permiteam să zâmbesc, atât eram de hotărât să urmez şi exemplele cu care luam cunoştinţă prin intermediul Patericului. Astfel dormeam pe o planşeta de lemn şi nu în pat, ţineam posturile cu sfinţenie, aveam zilnic program de rugăciune, închinăciune şi metanii pe care îl făceam mereu chiar când eram obosit. Pe măsură ce treceau lunile tot mai conştiincios, tot mai scrupulos cu propriile mele acte. Vacantele le petreceam numai în mănăstiri. Veneam întâi la Vladimireşti unde stăteam 3 – 4 săptămâni, după care ma duceam la Mănăstirea Slatina din apropierea Fălticeniului.

MĂNĂSTIREA SLATINA

La Slatina era stareţ Arhimandritul Cleopa, o figura unica în felul ei, deoarece era de o cultură eclesiastica rara. Dispunea de o memorie extraordinara şi avea incontestabilul dar de a povesti, de a tălmăci scrierile sfinţilor părinţi cum nimeni nu ar fi putut-o face. Era foarte modest şi smerit. Locuia într-o chilie mica, avea un pat de scânduri, cojoc, şi o masa cu un scaun. Asta era tot ce avea el în chilie. Acolo la Slatina am mai cunoscut şi alţi călugări care realmente făceau cele trei posturi

călugăreşti: sărăcia, ascultarea şi fecioria, idealul vieţii lor. La Slatina lunea, miercurea şi vinerea, se mânca o singură dată pe zi, iar în celelalte zile de două ori. Slujbele erau conforme celui mai riguros tipic, nelăsând să se scape o iota din cele ce trebuia să cuprindă slujba. La mijlocul nopţii după ora 24 se făcea utrenia care dura cam două ceasuri şi jumătate, iar dimineaţa de la ora 6 la opt se oficia Sf. Liturghie.

Mergând regulat la Mănăstirea Antim, într-o zi pe data de 8 noiembrie de ziua Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil 1950, Episcopul Antim care locuia acolo m-a îmbrăcat în anagnort şi astfel în fiecare duminica devenisem pilon în slujba arhierească. La scurt timp Prea Sfinţitul Teoctist m-a luat la biserica patriarhiei ca anagnort şi astfel am ajuns ca în fiecare duminica sa mi se dea stiharul şi orarul pe care îl încrucişăm pe spate după cum era rânduială.

Treceau anii, dar pe măsură ce treceau, în mintea mea apăreau din ce în ce mai multe întrebări, din ce în ce mai multe îndoieli pentru ca eu timpul îmi dădeam seama din ce în ce mai bine seama de superficialitatea şi lipsa de adâncime a atâtor preoţi şi călugări.

Toate poate ar fi mers intru câtva dar eu care ajunsesem să citesc foarte multă literatura, poezia şi literatura franceza îmi întreţineau şi chiar îmi dezvoltau setea de viaţă şi cultura. Trăiam într-o atmosferă religioasă dar nu puteam să nu constat ca însăşi cei din mănăstiri trăiau pe dinafara înţelesurile adânci şi ale semnificaţiilor textelor din Noul Testament şi din celelalte scrieri eclesiastice. Am parcurs realizând pe perceptele ascezei timp de patru ani.

Nu mă atrăgea teologia. Nu ştiu de ce aveam repulsia acumulării de date teologice reci şi mă făcea să mă consider inapt pentru a sluji în viitor Altarului. Astfel m-am hotărât să urmez arhitectura.

Părăsirea ideii de a urma teologia s-a petrecut şi din cauza numeroaselor conflicte la care asistasem între oamenii bisericii dar cele mai neplăcute erau cele

intervenite între Vladimireşti şi mănăstirea Slatina.

La Vladimriesti părintele Ioan adusese o inovaţie fata de tradiţia bisericii ortodoxe şi anume propovăduia necesitatea desei împărtăşanii ca un mijloc unic şi eficient de iertare a păcatelor şi de împăcare cu Dumnezeu precum şi faptul ca practica spovedania colectiva. Cei de la Slatina în frunte cu arhimandritul Cleopa susţinea ca ceea ce face părintele Ioan contravine indicaţiilor sfinţilor părinţi ai bisericii care vedeau în împărtăşanie un stimul în mântuire şi nicidecum iertarea automata a păcatelor. Prea cuviosul Cleopa a semnat la un moment dat un articol în revista teologica, în care combătea „minumismul” de la Vladimireşti, precum şi faptul că era o mănăstire numai de fecioare.

Asistând la acest duel, desigur am optat pentru cei de la Slatina care prin conservatorismul lor, aveau garanţia pidalionului – adică acea culegere de norme şi îndreptare care se referea la penalizarea păcatelor cu metanii şi cu reţinere de la Sfintele Taine.

Odată hotărât să urmez arhitectura şi nu teologia aşa cum promisesem Maicii Veronica, m-am dus cu trenul la Vladimireşti ca să-i spun despre schimbarea ce intervenise. Mi-aduc aminte cum am intrat în biroul maicii Veronica şi cum i-am spus de hotărârea de a urma arhitectura. Cum a auzit, s-a ridicat de pe scaun zicând: „Foarte bine, vei fi arhitectul catedralei pe care vrem s-o construim mai târziu… Dar ştii ce? Eu nu pot să te văd căsătorit şi cu copii lângă tine! Aşa ca tu tot al nostru rămâi”. Era întruchiparea bucuriei şi curăţeniei aceeaşi chip al Maicii Veronica, îi datoram întoarcerea mea către biserica.

STUDENT LA ARHITECTURA

În facultate am beneficiat de o atmosferă favorabila, prielnica, o adevărată eliberare de atmosfera încărcată, viciata din liceu unde trăisem atmosfera stalinista de lozinci peste lozinci, gazete de perete cu articole ce trebuiau schimbate săptămânal, cu şedinţe peste şedinţe şi cu nesfasite convocări la tot felul de manifestări stupide cărora nu le găseam nici rostul nici sensul. Poate din cauza

aceasta la limba rusa aveam cele mai mici note.

În facultatea de arhitectura însă, am respirat uşurat. Am scăpat de lozinci, am scăpat de gazete de perete, de manifestări, am scăpat şi de şedinţele săptămânale din liceu... Ca utemist participam o singură dată pe an la adunarea generală de alegeri, când alegeam secretarul şi comitetul U.T.M. Am fost student sârguincios şi conştiincios dar fără rezultate prea strălucite. Eram ce-i drept printre studenţii cotaţi ca dotaţi. Eu însă nu mă consideram prea dotat şi mă decepţionau mereu propriile mele lucrări. Dacă aveam un oarecare talent, apoi acesta era pentru aquarela care îmi dădea mari satisfacţii, lucrările mele fiind adesea afişate la panourile cu cele mai vestite schiţe. Dar pasiunea mea răsărita încă din timpul liceului pentru fizica aveam să o continui şi în timpul facultăţii. Am ocolit facultatea de fizica din cauza prea multelor cifre şi calcule care ma împiedicau să fac din fizica ceea ce eu voiam să fac, adică fizica pentru mine era un mijloc prin care căutăm să-mi explic fenomenele vii, fenomenele vieţii, fenomenele psihice. Îmi plăcea îndeosebi fizica moleculara şi zizica atomică iar tabloul lui Mendeleev era pentru mine oglinda, cheia care explica diferenţele şi asemănările dintre oameni.

PRIMUL PRIETEN

În acel timp mi-am găsit primul prieten. Este vorba de un călugăr de la mănăstirea Antim pe nume Andrei Scrima. Era mai mare ca mine cu şapte ani, dar de o cultură deosebit de vasta... Omul acesta era într-adevăr o enciclopedie. Dar nu era tipul şoarecelui de biblioteca... Era omul care caută esenţele, semnificaţiile, era omul care scormonea simbolurile şi metaforele. Marea mea surpriza a fost felul în care el înţelegea pe Hristos. Fratele Andrei vedea în Hristos „izvorul cel dătător de viaţă”, „apa cea vie”, „butucul vitei de vie”. Pentru fratele Andrei, Hristos avusese trei momente de o deosebită semnificaţie în timpul vieţii sale:

Primul, era cel petrecut la NUNTA din Cana Galileei unde preschimbase APA în VIN;

Al doilea, era cel de la Cina cea de taina unde preschimbase VINUL în SÂNGE;

Şi cel de-al treilea era „TRANSFIGURAREA”, momentul unde Iisus se urcase numai cu trei dintre ucenicii Săi: cu Ioan, cu Petru şi cu Iacob.

În acest al treilea moment vedea fratele Andrei simbolul evoluţiei spirituale umane, deoarece, Hristos alesese MUNTELE ceea ce implica URCUŞUL adică efortul personal de creştere duhovniceasca, se deducea atingerea unei ÎNĂLŢIMI la care se petrecea TRANSFIGURAREA ceea ce însemna unirea spirituala – MIREASA – cu MIRELE, adică Hristos, ceea ce însemna vrednicia de a intra în comuniune cu Hristosul MISTIC, în fond identificarea omului cu filosofia christianica care însemna stadiul în care harul se pogora peste făptură umană transfigurând-o.

Transfigurarea omului însemna de fapt pentru fratele Andrei, depăşirea formelor, pătrunderea simbolurilor, descifrarea tainelor, metaforelor.

Prietenia cu fratele Andrei a însemnat pentru mine o adevărată revelaţie a multitidinei de hieroglife cu care opera biserica cu tradiţiile ei. El m-a învăţat să „transcend” de la forma metaforei, de la conturul exterior al simbolului, la miezul lui, la înţelesul lui, la ceea ce el în fond se referea. Pentru fratele Andrei „întunericul” însemna slujirea exterioară a „carapacei, a crustei”, închinarea la formele exterioare fără acces la conţinut, se asemăna orbului care nu poate decât să pipăie şi nu poate să „vadă”. Pentru fratele Andrei orbirea însemna stadiul primar al omului care înfundat în materie, copleşit de griji, dorinţi şi patimi era incapabil „să se joace” adică să pătrundă în mirifica lume a ideilor. De la el am prins şi eu acest „joc” pasionat cu metafore şi m-a făcut să înţeleg valoarea efortului de a trece de la o viaţă exterioara – fizica – în cea lăuntrică, interioara, la cea metafizica!

Îi datorez mult fratelui Andrei acest prieten căruia nimic din ceea ce este omenesc nu-i era străin.

Îi datorez mai întâi, încrederea pe care o avea în

mine, fiindcă, în timp ce erau de fata alţi călugări sau ieromonahi, păstra convenientele şi respecta rigorile seriozităţii. Era sobru, serios, reţinut, tăcut. Când era însă singur cu mine, devenea un copil şugubeţ, zâmbea, râdea cu hohote, glumea, spunea cate în luna şi în stele, dar tot ce spunea era cu un înţeles pe care mie niciodată nu mi-l ascundea.

Nu l-am văzut niciodată rugându-se. Intuiam că era totuşi un om de rugăciune interioara dar se ascundea. În schimb, nu-i pot uita fata senina, baia de lumina în care se scalda când aproape de fiecare dată când îl vizitam se oprea la un moment dat şi începea să recite poezia: „Joc secund” a lui Ion Barbu (profesorul de matematica) pe care îl venera pur şi simplu.

Făcea la un moment dat o pauză, tăcea plecându-şi capul în jos, apoi îşi ridica privirile în sus şi începea să recite:

„Din ceas dedus adâncul acestei calme creste”.

„Intrate prin oglinda în mântuit azur”.

„Tăind pe înecarea civezilor agreste”.

„În ropotele apei un JOC secund MAI PUR!”

„Nadir latent! Poetul, ridica însumarea”.

„De harfe răsfirate ce-n JOC invers le pierzi”.

„ŞI CÂNTEC istoveşte ascuns cum numai marea”.

„Meduzele când plimba sub clopotele-i verzi”.

Nu auzisem de Ion Barbu. El mi-a vorbit prima oară despre acest matematician (profesor universitar), filosof şi poet. El mi-a vorbit de Saint Exupéry şi Reiner Maria Rilke. Tot de la el am aflat şi de valoarea lucrărilor lui Dostoievski şi de anvergura dramelor lui Shakespeare. De înţeles drama lui Othello şi a regelui Lear.

Avea o singură cameră 3 cu o lumina difuza venind de la o singură lustra din tavan. Pe un perete avea uşa şi un şifonier simplu, pe peretele opus fereastra, pe peretele de la răsărit avea icoana Schimbării la Fata şi o icoana a Maicii Domnului, iar pe peretele de apus o copie după pictura de Rubleev care reprezenta un înger înveşmântat în alb ce odihnindu-se pe o sferă, contempla mormântul gol

al Domnului Iisus Hristos după înviere. Avea o bibliotecă nu prea mare, dar cu tot felul de cărţi din cele mai variate domenii. Nu lipseau de acolo filosofii antici ai Greciei, metafizica lui Aristotel, ospăţul lui Platon, metafizica lui Kant şi fenomenologia spiritului lui Haegel, alături de Filocalia, scrierile lui Damaschin, ierarhia cereasca a lui Dionisie Areopagitul şi cate altele.

Cel mai surprinzător era faptul ca studia cu asiduitate matamticile superioare având un valoros partener de discuţii în Anton Dumitriu.

Avea şi cărţi de biochimie şi medicina pentru că am uitat să spun ca, iniţial, el fusese student la medicina şi nu am putut să aflu de la el prea multe, dar cert e ca la un moment dat, prin anul trei sau patru, a trăit un moment revelativ atât de intens încât a renunţat la facultate şi a venit în chip de simplu frate la mănăstirea Antim. Între timp luase licenţa – parca – în teologie şi acum funcţiona ca bibliotecar al bibliotecii patrirhale. Era unul din oamenii de încredere ai patriarhului Justinian dar a rămas un mister pana şi acum pentru mine de ce amâna călugăria, de ce refuza hirotonisirea!?

Toţi preoţii şi călugării de la Antim aveau o cantina unde mâncau.

Fratele Andrei însă nu era abonat. Mânca te miri ce! Mi-aduc aminte cum într-o seară, fiind în postul Paştelui, i se făcuse foame. A căutat în dulap; n-a găsit nimic. Atunci şi-a lăsat rasa şi s-a dus la blândul părinte Damian prescurarul şi i-a cerut două prescuri şi puţin oţet. Parcă-l văd şi acum cum mânca extaziat de parca cine ştie ce bunătăţi ar fi mâncat.

Îi plăceau enorm ediţiile bibliofile şi avea o colecţie întreagă de reproduceri de artă. Îi plăcea muzica simfonica şi culmea: MA PUNEA SĂ-I CANT ŞLAGĂRELE LA MODA! Dintre toate cel mai mult îi plăceau: „Constantinopole”, „Giambolaia” şi „Mambo balon”. Îl amuza teribil felul cum imitam cumaracasurile şi castagnetele, tobele şi tamburinele şi mă ruga mereu să caut discul cu câteva şlagăre de genul ăsta, ca le ascultasem doar la radio la

posturile străine.

Într-o sâmbătă seara, când la Antim se oficia slujba privegherii şi eu veneam la biserica vad ca la fereastra fratelui Andrei era lumina. Am urcat scările şi am intrat. Imediat s-a ridicat de pe scaun şi mi-a şoptit conspirativ ca pusese mâna pe o bandă de magnetofon care avea „Constantinopole” şi „Giambolaia” şi cate altele. Banda ca şi magnetofonul erau la palat şi mi-a propus să mergem s-o ascultam după terminarea slujbei. Am mers aşa dar la biserică, am cantat în corul de călugări ca de obicei, după care împreună am luat-o spre dealul patriarhiei care era foarte aproape: Biblioteca fiind în palat fratele Andrei avea o mulţime de chei care deschidea drum liber spre biblioteca. Umblam în vârful pantofilor ca să nu fim auziţi şi într-adevăr ajunşi în bibliotecă, dam imediat drumul la magnetofon. Am ascultat entuziasmaţi câteva piese de muzica uşoară de buna calitate după care temându-se totuşi să nu fim descoperiţi de careva am ieşit şi ne-am dus fiecare acasă.

Trebuie să mărturisesc faptul ca la ora aceea nu am putut înţelege aceasta libertate astfel încât unui călugăr care optase pentru renunţarea la viaţa pământească, să-i fie permis să facă atâtea eschibiţii ca să asculte… muzica uşoară, şlagărele care erau la moda! Asta era culmea!

Nu l-am înţeles de ce îşi permitea atâtea libertăţi.

Odată, m-a rugat să-i cumpăr o periuţă de dinţi. I-am cumpărat-o şi i-am adus-o. Era o periuţă din plexiglass albastru marca „Gibs” şi ambalata cochet într-o cutiuţă de plastic transparent. Când a văzut-o a sărit în sus de bucurie. A luat-o în mâna a învârtit-o pe toate părţile aducându-i cele mai superlative laude de parca ţinea în mâna cel puţin un diamant.

Acesta era fratele Andrei, dar eu nu-i puteam înţelege chiar toate ale lui. Eram obişnuit cu sărăcia din Slatina, cu perceptele rigide ale arhimandritului Cleopa care o critica pe Maica Veronica pentru ca purta ciorapi de Nylon şi pantofi cu tocul înalt. Eram de fapt în spiritul tuturor părinţilor Patericului care execelau în renunţarea

la toate satisfacţiile lumii acesteia, la renunţarea chiar a ceea ce era frumos şi aparţinea omului.

De la fratele Andrei am învăţat însă ca toate cuceririle ştiinţei şi artei pot fi asimilate, pot fi cunoscute şi iubite deoarece ele fac parte din acea categorie de valori pe care o reprezintă tot ceea ce numeşte descoperire şi opera de creaţie. De la fratele Andrei am învăţat nu numai poezia lui Ion Barbu ci şi lumea valorica a creaţiei lui Brâncuşi.

Exista însă de pe atunci un cerc de oameni deosebiţi printre care profesorul Mironescu, doctorul V. Voiculescu, doctorul Dabija, arhitectul Joja, Părintele Benedict şi… când şi când apărea în mijlocul nostru un părinte pe nume Daniil.

PRIMUL PĂRINTE

Părintele Daniil avea cel mai interesant mod de a întreţine relaţiile cu prietenii săi. Avea cea mai deosebita şi cea mai puternică personalitate. Dispunea de o structura psihică, de o forţă nemaiîntâlnită, înarmat cu o cultură vasta, beneficiind de un înalt spirit selectiv. Avea un stil aparte de a înţelege menirea creştinului. După el, creştinul trebuia să fie în viaţă şi leu şi vultur şi bou şi înger; omul trebuia să însemneze în fiinţa lui sfinţenia şi curăţenia îngerului, supunerea şi răbdarea boului, înălţimea de gândire a vulturului şi puterea de combativitate a leului. Într-adevăr, dacă era ceva care să-l caracterizeze pe părintele Daniil, atunci acest „ceva” era combativitatea. Îi plăceau discuţiile contradictoriu, îi plăcea să apere „principiile” de fond ale creştinismului şi nu se putea stăpâni şi în predici să nu combată marxismul. Mai direct, mai pe ocolite, cu ironii mai fine sau mai castice acuza ideologia conducerii de stat în predicile sale.

Ne-am împrietenit cu ocazia unei petreceri când mi-a aruncat în faţa cele mai dispreţuitoare cuvinte pe care le auzisem până atunci.

Aveam un cerc restrâns de prieteni cu care realizam un fructuos schimb de date şi idei. Părintele Daniil ne-a propus o „retragere spirituala” de zece zile la schitul

Rarău unde el era stareţ.

Eram în anul doi de facultate, terminasem examenele şi după ce s-a consumat luna de armata, eu cu Nae şi cu Miluca prietenii şi colegii mei cei mai apropiaţi, ne-am întâlnit la mănăstirea Slatina care avea hramul „Schimbării la Fata”. Împreună am pornit-o pe jos, peste munte, spre schitul Rarău. A fost un drum pe care nu-l voi uita niciodată, în mijlocul unei naturi de un pitoresc specific zonelor noastre de munte. Am avut o mulţime de peripeţii îndeosebi în ultima parte a drumului când se întunecase de-a binelea şi a trebuit să parcurgem o pădure cu copacii doborâţi de furtuna.

Era în septembrie 1955; 3 septembrie 1955.

Cu câteva luni mai avusese loc arestarea Maicii Veronica, a părintelui Ioan şi a unui grup de maici în urma unui conflict intervenit între teoriile inovatoare ale părintelui Ioan şi dogmele aparate de forurile sus-puse ale bisericii. Nimeni nu ştia precis cauzele acestei arestări, dar evenimentul arestării m-a afectat profund. Nu-mi puteam explica aceasta drama a unei comunităţi ce strălucise în curăţie şi dragoste, comunitate legată de nişte revelaţii cu totul excepţional. Părintele Daniil însă avea să-mi dea o explicaţie asupra acestei probleme.

Ajunşi la schitul Rarău, începând chiar în ziua următoare am intrat în programul de „retragere spirituala” organizat şi condus de părintele Daniil. Eram eu, Nae, Miluca şi Şerban fiul profesorului Mironescu, student la litere la care s-a adăugat după câteva zile şi Tantu Ghindoc un student la medicina.

Ne sculam dimineaţa la ora cinci şi asistam la acatist şi liturghie şi ceilalţi vieţuitori ai schitului, urma masa pe la ora 10 după care, intram în stăreţie unde părintele Daniil ne vorbea după un program de-al dansului bine stabilit. Pe la ora 15,00 aveam ora de destindere, urma vecernia la ora 16,00 şi 19,00 din nou întâlnire în sufrageria de la stăreţie care continua ideile întrerupte mai înainte; la ora 19,00 masa de seară şi la ora 20 – 21 culcarea. Noaptea la 24,00 suna clopoţelul de utrenie care

ţinea pana la ora 2 după care predica şi-apoi din nou somn atât cât mai rămânea pana la ora 5 dimineaţa când toca din nou pentru acatist şi slujba.

Timp de zece zile părintele Daniil şi-a dezvoltat ideile. Cele spuse de dansul s-ar putea comprima în simbolurile ce îl oferea evoluţia viermelui de mătase care se închide în găoacea lui şi acolo, ferit de lume, într-o sferă de introspecţie şi reculegere totala îşi făureşte aripi şi este apt de zbor. Ideea era de fapt susţinută de „urcuşul” pe Tabor unde are loc „transfigurarea” schimbarea care face ca omul să beneficieze de lumina harica prin care vede lumea cu alţi ochi, cu alta înţelegere. Părintele Daniil concepea zborul ca stadiu final către care este chemat omul spre a putea beneficia de harul divin, sursa zborului spiritual. Dar pentru a ajunge acolo, trebuia atinsa „VREDNICIA” adică era necesar ca zborul să fie precedat de o intrare într-o lume închisă, de reculegere, de studiu, de experiment spiritual şi cunoaştere, faza ce trebuia să se desfăşoare sub conducerea unui părinte duhovnicesc, care să cunoască treptele acestui urcuş.

Ideea VREDNICIEI avea o foarte mare însemnătate pentru părintele Daniil. Este ideea pe care o ilustrează condacul al VIII-lea din „Acatistul la Rugul Aprins” scris de părintele Daniil, care în legătură cu NUNTA marelui MIRE clarifica noţiunea de VREDNICIE:

„Fiindcă la nunta marelui Mire”.

„E ceruta o grija de întreaga neprihănire”.

„Nu este îngăduita necurăţia ochilor şi a hainelor”.

Nimeni dar dintre cei ce sunt neînvăţaţi”.

„Tainelor, de unde ca aceasta să nu se atingă!”

„Cine va lăsa porcii cu mărgăritare să se hrănească”.

„Şi din vasele sfinte câinii să lingă?”

Mărgăritarele de care pomeneşte părintele Daniil în acatist nu sunt altceva decât învăţătura de taina a rugăciunii. Calea spre zbor este rezolvata printr-o „ştiinţă de taina” a rugăciunii inimii în care părintele Daniil vedea singura cale de atingere a acelei VREDNICII de unire cu Hristosul-Mire. Maica Domnului, simbolizata de „rugul

aprins”, pe care părintele Daniil l-a ales ca simbol al rugăciunii necontenite, este chipul mistic al celui ce asemeni Maicii Domnului, devine vrednic de a-l primi pe Hristos în inima şi gând. Maica Domnului care a avut în pântece pe pruncul Iisus, a fost asemeni rugului aprins, căci foc arzător având într-însa ardea, dar nu se mistuia.

Maica Domnului era simbolul eternului feminin, al cheii care singura poate să deschidă drumul către comuniunea cu Hristos. Aceasta nu se putea realiza decât printr-o singură rugăciune care repetată necontenit avea darul să înnobileze întreaga fiinţă.

Timp de zece zile predicile şi sfaturile erau orientate şi pledau pentru însuşirea „tehnicii” de a te ruga. Era vorba în primul rând de existenta unei atmosfere liniştite (isihia – din greceşte înseamnă linişte), era vorba de o anumită poziţie odihnitoare pe un scăunel care să-l aducă pe un om în poziţia de fetus (cea de-a doua naştere în duh), era vorba de un anumit loc deasupra inimii unde trebuia adus gândul şi în sfârşit, rostirea rugăciunii inimii, avea chemare tradiţională a sfinţilor părinţi isihaşti „Iisuse Fiul lui Dumnezeu miluieşte-mă!”

Repetarea necontenita a acestei rugăciuni avea darul să spargă împietrirea inimii şi să o aducă sa se poată împărtăşi de „lumina taborica” după cum atât de perfect o ilustrează Icosul al IV-lea din acelaşi acatist al Rugului Aprins:

„Da, firea e moale; a pietrei nespus de vârtoasa”.

„Dar ulciorul de deasupra de piatra, cu prelungirea lui din atârnare”.

„Din picurul boabei de apa, găureşte piatra cea tare”.

după care începe apelul către Sfânta Fecioara şi MIREASA:

„Fecioara şi Tu eşti aşa dar”.

„Străluceşti cu a Ta milostivire”.

„Peste aspra noastră împietrire”.

Şi biruindu-ne cu picul de har”.

„Să-ţi cantam un imn de slăvire”.

De fapt ideea de bază a acestui acatist care este

dedicat MIRESEI şi FECIOAREI MARIA consfinţeşte faptul ca drumul către har, către lumina, către putere, trece prin „elementul feminin” întruchipat de persoana Maicii Domnului.

„Prea blândă, buna, preasfinţita Fecioara”.

CHEIA Domnului Iisus”.

„Dezleaga-ne blestemul ce ne-nconjoară”.

„Deschide-ne „calea de sus” (din Icosul I s-au chiar în prima cantare-condacul I)

„Spre Tine Mireasa noi alergam”.

„Arşi, mistuiţi de dor”.

„Ia-ne şi pe noi părtaşi”.

„Ai Sfântului munte Tabor”.

„Şi fă-te şi noua”.

„Umbra şi roua”.

„Tu, adumbrirea de dar”.

„Să-şi afle şi firea noastră învierea”.

„Din zămislirea de har”.

Acatistul – pot spune – este o CAPODOPERĂ a concepţiei despre puterea miraculoasa a rugăciunii. Acatistul este în acelaşi timp un impresionant imn adus atât de necesarului „etern sublim feminin”. Acatistul este compus pe 8 icose cu tematica de filosofie mistica completat alternativ de 8 condace fiecare conţinând câte o idee data ca baza de meditaţie şi gândire. Acatistul se termina cu cântarea a IX-a ceea ce conţine o excepţie fata de toate celelalte acatiste ale bisericii care aveau 12 cântări. Părintele Daniil lăsase deoparte cifra 12 şi se oprise la cifra „9” care avea pentru dansul semnificaţia veşnicei înălţări spre cer. Pana la cifra „6” era efortul şi munca (6 zile de creaţie), „7” era ziua odihnei şi „8” ziua învierii. Fiecare icos o cavalcada extatica de laude care conţine, tot ce a putut crea biserica mai frumos în scopul prea slăvirii aproapelui feminin pe drumul transfigurării:

„Bucură-te vâsla uriaşă intru suişul cel ales”.

„Bucură-te a cerului sorbire cu subţiratic înţeles”.

„Bucură-te susur de tăcere cu lunecări de apa vie”.

„Bucură-te Rădăcina crescuta de Filocalie”.

„Bucură-te maestriţa aflare a talcului de-nchinaciune”.

„Bucură-te MIREASA, urzitoare de nesfârşită rugăciune”.

Pasajul de mai sus nu este unic! Întregul acatist abunda într-o mulţime de asemănări, comparaţii şi metafore care toate la un loc converg către aceasta Zeiţă Venus plină de miracol a misticei isihaste.

Destinderea pe care o aduce aceasta veneraţie a chipului feminin, aceasta sublima contemplaţie a tot ceea ce poate fi mai frumos pe pământ: „eternul feminin”, îl ilustrează cu prisosinţă suita de „Bucură-te”...din Icosul al V-lea:

„Bucură-te dulce înflăcărarea şi agerimea alesului!”

„Bucură-te Osia cerului şi luceafărul înţelesului!”

„Bucură-te spargerea gândurilor şi a zadarnicului stup!”

„Bucură-te Oglinda cea nevăzută de dincolo de trup!”

„Bucură-te Cămara cea din lăuntru a sufletului meu!”

„Bucură-te Palat minunat al pomenirii lui Dumnezeu!”

„Bucură-te Alăuta a inimii sub arcuşul de gând!”

„Bucură-te Cântec de cinci strune într-una cântând!”

„Bucură-te Muzica negrăită a celei de a doua naşteri!”

„Bucură-te Sărbătoare tăcută a desăvârşitei cunoaşteri!”

„Bucură-te Logodna cu Numele cel de înţelepciune!”

„Bucură-te Mireasa, urzitoare de nesfârşită rugăciune!”

Au fost aceste zece zile adevărate ospeţe de limpezire şi descifrare a multor înţelesuri. Ne mira aceasta atenţie, aceasta dăruire a părintelui Daniil pentru noi. Am aflat însă şi pentru ce. Pentru un vis de-al lui. Visa un schit, o incinta de chilii cu o arhitectura unitara din lemn, acolo pe vârfde munte, pe muntele Raraului...

Visa un schit cu oameni deosebiţi, pregătiţi din toate punctele de vedere, cunoscători de cultura, arta, ştiinţa şi

teologie. Vedea în noi cei ce venisem la el viitori componenţi ai soborului pe care ar fi vrut să-l conducă.

Ne spunea: „nu trebuie să fim mulţi. Puţini dar de calitate. Doisprezece dacă am fi uniţi în cuget şi fapta am răsturna o tară întreagă, chiar toată lumea”.

Penultima zi a şederii noastre acolo a fost un post negru, total. Ne-a spovedit pe fiecare în parte iar a doua zi pe 14 septembrie de ziua Sfintei Cruci a făcut Sfânta Liturghie şi ne-a împărtăşit. Făcusem până atunci o foame cumplita. Îmi chiorăiau matele şi abia aşteptam sfârşitul slujbei ca să mergem la masa la trapeza, căci, se mânca într-o sala comuna.

Am mâncat atunci atât de mult încât nu mai puteam sta drept în picioare ci trebuia să stau aplecat de îndopat ce eram.

Mâncasem mai întâi o ciorbă de opintici cu ser şi smântână; salata de cartofi fierţi cu feliuţe de ceapa, ciulama de hribi cu mămăligă; urda de oi amestecat cu zmeura şi ca desert fagure de miere pe care l-am mâncat cu ceara cu tot de flamand ce eram.

Până la acea vreme îl studiasem pe Sfântul Maxim Mărturisitorul – Filocalia volumul II – cel mai profund gânditor al misticei ortodoxe. Am continuat cu volumul IV din filocalie în care cel mai mult m-am putut identifica cu scrierile Sfântului Sinaitul. Am făcut rost între timp de „Zbornicul” primul volum, cu scrierile Sfântului Teofan Zăvorâtul. Cea mai mare încântare însă pentru mine era Sfântul Nichita Stilat ucenicul Sfântului Simeon, Noul Teolog.

Sfatul părintelui Daniil era de a fi în mijlocul lumii, asemeni melcului care îşi poarta casa în spate, adică şi noi să fim asemeni lui, învăţând să ne făurim casa propriului nostru suflet o cochilie în care să ne retragem să urzim cu insistenta şi răbdare chemarea numelui de lumina al Domnului nostru Iisus Hristos.

MOARTE ŞI TRANSFIGURARE

Aşa am şi făcut.

M-am întors în Bucureşti cu o optica schimbata total.

Aveam acum a mă feri de oameni, de a evada din preocupările minore zilnice şi de a rosti neîncetat, în orice răgaz, chemarea Numelui de Lumina, rugăciunea isihasta.

Treaba cu facultatea mergea struna. Rugăciunea nu numai că era un reconfortant miraculos dar, îmi aducea garanţia unui randament la elaborarea proiectelor de arhitectura, dar şi speranţa apropierii de evenimentul transfigurării care s-a şi produs pe 2 februarie 1956 (intrarea în biserica a lui Iisus).

Eram în timpul slujbei şi rosteam rugăciunea inimii, pentru ca la un moment dat să trăiesc un fel de iluminare, o stare de de om de pe care cad nişte lanţuri, o eliberare de grija de păcat. Aveam certitudinea primirii harului dătător de putere. Am avut atuncea certitudinea intrării în rândurile celor primiţi să fie copiii lui Iisus, certitudinea unei desăvârşite împliniri în care ce era mai important se realizase, scăpasem de teama ca voi mai păcătui în vreun fel oarecare.

A fost acea perioadă, răstimpul celei mai fericite perioade din viaţa de până atunci, perioada în care tot ce făceam reuşeam.

Eram în anul IV de facultate şi toate lucrările pe care le făceam erau cotate cu cele mai bune aprecieri. Anul IV de fapt a fost şi singurul an în care am fost printre cei trei premianţi ai anului meu.

Dar, nu am pomenit până acum de nemulţumirile mele. Eram nemulţumit totuşi de faptul ca în această stare de zisa „transfigurare” în care eram, starea aceasta o câştigasem prin renunţarea la fizica, la chimie, la muzica, la iubire… Mi se părea ca pe undeva e o greşeală ca aceasta retragere din toate şi ascunderea în propria mea cochilie însemna un fel de mergere a valorilor ştiinţifice şi ale culturii pe de o parte; pe de altă parte ma întrebam ce făceam eu în fond pentru semenii mei? Nimic! Ma extaziam în propria mea rugăciune fără să mă mai intereseze rezultatele creatoare ale efortului umanităţii spre cunoaştere şi activitate creatoare. Ma simţeam în fond ca un copac care avea menirea sa rodească dar de

fapt nu rodeam nimic. Până când şi lipsa mea de participare la bucuriile şi durerile celor din jurul meu, ma conducea lent dar sigur către un tragic deznodământ: revolta!

REVOLTA

Da! M-am revoltat!

Revolta s-a declanşat într-o zi pe care nu o voi uita niciodată.

Era într-o duminica după ce plecasem de la Antim către casa. Eram tulburat de atâtea nedreptăţi pe care le vedeam în jur. Mergeam pe strada Justittiei către staţia de unde aveam să iau tramvaiul. Mi-am amintit la un moment dat ca undeva într-una din închisori, zace asvarlita Măicuţă Veronica stareţă Vladimirestiului. Chipul acela îngeresc zăcea undeva după gratii în disperare şi frica şi m-am revoltat împotriva acestui Dumnezeu „ocrotitor” care nu simte şi nu vede! M-am revoltat împotriva lui Dumnezeu care lasa oamenii buni prada fiarelor! M-am revoltat împotriva filocaliilor, împotriva tuturor practicilor mistice care nu aveau nu aveau deloc puterea să-i schimbe pe cei din jur. Care sunt în fond criteriile de selecţie a celor aleşi?! Criteriul trierii numai a celor ce se roagă nu poate fi real. Trebuie să existe un alt Dumnezeu care să-i aprecieze pe cei ce fac ceva pentru semenii lor şi nu pe cei ce doar se roagă şi altceva nu fac nimic! Revolta, a însemnat pentru mine o cădere cumplita pentru ca, nu mai aveam în „ce” şi în „cine” sa mai cred.

Între timp părinţii mei vânduseră casa din Bucureşti şi mobila şi se retrăseseră fiecare în care o mănăstire: tata la mănăstirea Slatina iar mama la Văratic. Eu mă mutasem într-o cămăruţă la o armeanca.

COBORÂREA ÎN INFERN

Terminasem tocmai anul V de studii şi am plecat într-o grupa de cinci studenţi la Mănăstirea Moldoviţa unde trebuia să facem releveul picturii exterioare a bisericii. Era şi prietenul meu Nae în grupa aceasta. Eu cu el ne-am apucat de detalii de pictura iar ceilalţi trei cu desenul scenelor. Mi-am ales să detailez în aquarela o fresca ce

înfăţişa pe Iisus coborând în infern. Pictam de două zile la aceasta scena. Era ziua de 13 iunie 1958. Începea să apună soarele şi eu lucram de zor pe o schela de lemn ca să fiu mai aproape de fresca. La un moment dat şeful şantierului ma striga sa vin în biroul lui. Acolo trei cetăţeni mi-au cerut actele şi mi-au spus să-i urmez. M-au băgat într-o duba şi m-au dus la Miliţia din Câmpul Lung. De acolo m-au dus la securitatea din Suceava unde am pus prima oară pe ochi ochelarii prin care nu se vedea. M-au adus apoi în Bucureşti la securitatea din strada Uranus.

Aceasta a însemnat arestarea.

Nu-mi închipuiam pentru ce aş fi putut fi arestat. Credeam că e o confuzie dar în celula fiind am auzit tuşind părintele Benedict Ghiuş.

Au început anchetele, interogatoriul: ce prieteni am, de când îi cunosc, unde am fost cu ei, ce discuţii duşmănoase am purtat, ce activitate contrarevoluţionară am desfăşurat.

Ancheta a durat patru luni timp în care s-a constatat prin forţa pumnilor şi a înjurăturilor ca comisesem „crima de uneltire împotriva ordinii sociale”. Am fost judecat şi anchetat pe data de 8 noiembrie 1958 la opt ani munca silnică, 6 ani interdicţie civica şi confiscarea averii personale. Am fost în acelaşi lot 16 persoane în frunte cu părintele Daniil, singurul care nu a vrut să declare nimic, care nu a vrut să vorbească nici în ancheta, nici la proces. Alături de mine mai erau cei cu care fusesem în câteva rânduri la Rarău. Nae Rădulescu, Şerban Mironescu, Emil Mihăilescu şi Pistol Dan care îl văzuse o singură dată pe părintele Daniil şi i se spovedise. În lot mai erau: părintele Staniloaie, doctorul V. Voiculescu (poetul), doctorul G. Dabija, profesorul Codin Mironescu şi părinţii de la Antim: Sofian, Felix precum şi Arsenie de la Slatina, Roman Baraga de la mitropolia Iaşului şi ieromonahul Adrian Hagarasanul de la Rarău.

Am fost socotiţi organizaţie contrarevoluţionară sub denumirea de „Rugul Aprins”. Părintele Daniil a fost condamnat sub acuzaţia de: intensa activitate împotriva

clasei muncitoare şi a primit cea mai grea condamnare: 25 de ani munca silnică.

ANCHETA

Perioada de ancheta a însemnat pentru mine primul contact cu oamenii-fiare. Anchetatorii ma forţau cu bătaia sa semnez declaraţii scrise şi tâlcuite de ei astfel încât să reiasă că sunt vinovat. Singura acuzaţie care mi se putea aduce era aceea ca ascultasem posturile de radio străine, ca Şerban venind la mine acasă obişnuia să prindă „Europa libera”. De discutat şi ascultat cele spuse la radio nici nu putea fi vorba. Nu mă interesa politica. Anchetatorii însă m-au forţat să semnez. Mi-am zis: aşa vrea Dumnezeu ca să fac puşcărie!

Aici a fost greşeala mea. Fiind sub influenţa unei concepţii deformate nu m-am luptat cu fiarele. M-am supus lor şi am acceptat să semnez lucruri care nu erau adevărate. M-am trezit la realitate adică la ideea necesităţii luptei după ce se terminase ancheta. M-am hotărât însă sa dau la iveala la proces procedeele sălbatice ale anchetatorilor-fiare. Aşteptam aşadar procesul cu dorinţa de a dezvălui planul de judecata model cum s-a desfăşurat ancheta.

Mai înainte însă de a începe procesul am fost chemat în biroul de ancheta. Ma aştepta anchetatorul meu locotenent majorul Cenuşă. Luând loc pe scaunul din colţul camerei, Cenuşa a început să mă ancheteze în legătură cu alţi şase colegi de-ai mei din facultate creându-mi pur şi simplu să spun despre ei lucruri neadevărate. Am avut prima oară satisfacţia de a refuza pe anchetator cu fermitate să fac pur şi simplu o mârşăvie. Văzând că nu se poate înţelege cu mine, Cenuşa s-a apucat să scrie o declaraţie pe aproape cinci pagini. I-am cerut să mă lase s-o citesc fiindcă altfel nu semnez. A cedat şi m-a lăsat s-o citesc. Când am citit declaraţia m-am îngrozit! Nu înţelegeam ce fel de om este acesta, dacă s-ar mai putea numi om acest Cenuşa care mai amesteca şase colegi şi colege în treburile „Rugului Aprins”. Citind-o ma hotărâsem ca să nu semnez prima pagină în care nu era

nimic acuzator; restul nu pot semna pentru că nu este adevărat. Văzând ca nu semnez l-a apucat turbarea. A început să mă înjure birjăreşte, să mă facă fanatic, bandit, tâlhar, lepădătura, scursura societăţii… şi-a înfipt mâinile în parul meu şi a început să mă izbească cu picioarele. Eram însă cu conştiinţa împăcată ca ma trezisem măcar în al unsprezecelea ceas să nu le mai semnez declaraţiile lor false şi tendenţioase. După ce a obosit bătându-mă mi-a dat asigurări că o să înfunde cu mine puşcăria aşa încât „să mi se scurgă creierii” ca societatea nu are nevoie de oameni „amorali” cum eram eu.

A urmat apoi după câteva zile procesul. În proces am dezvăluit complexului de judecata toate procedeele anchetatorului şi forţarea de a semna declaraţii false. La ultimul cuvânt am arătat ca eu nu am desfăşurat niciun fel de activitate politica, am arătat faptul ca apropierea de părintele Daniil s-a datorat unui respect pe care îl aveam fata de dansul, am explicat faptul ca eu nu caut altceva decât înţelegerea concepţiei despre lume, ca eu sunt un creştin, un credincios care crede în Dumnezeu şi altceva nimic, ca practic nu exista probe că aş fi avut o activitate pentru „crima de uneltire împotriva ordinii sociale” conform articolului 209 punctul 2 Cod penal aliniatul „b” cu agravanta. Părintele Daniil a fost singurul care a refuzat să vorbească, în rest fiecare din cei şaisprezece care erau în boxa am spus cate ceva. Mi se pare ca nici doctorul V. Voiculescu nu a vorbit. Nu prea mi-aduc aminte. Tin însă bine minte că a avut cea mai bună apărare. L-au aparat trei avocaţi. Zadarnic însă; a fost condamnat şi el la 5 ani.

După proces, la câteva zile ne-au transferat la închisoarea Jilava.

JILAVA

Am nimerit în celula cu părintele Staniloaie Dumitru şi cu prietenul meu Pistol Dan student la medicina.

Din punct de vedere spiritual, după revolta aceea, revenisem la soluţia rugăciunii. Reluasem rugăciunea Isihasta şi prezenta părintelui Staniloaie avea oarecum să mă reconforteze deoarece dansul tradusese filocalia, care,

ieşise de sub tipar chiar sub grija dansului. Cu părintele Staniloaie petreceam ore în şir de discuţii pe marginea ideilor spiritului Maxim Mărturisitorul şi alte probleme patristice în care părintele Staniloaie era poate cel mai competent. Suferea însă gândindu-se la familia dansului rămasă fără sprijin. „Nu ştiu, nu înţeleg de ce Dumnezeu a adus aceasta nenorocire peste familia mea. Înţeleg ca eu sunt un păcătos, dar, ce vina are sotia mea, fiica mea?” se întrebă părintele Staniloaie fără să poată găsi un răspuns.

Închisoarea Jilava în care eram, era un fort construit sub pământ în secolul trecut cu ziduri groase de 2 m. cu camere de 5/5 metri boltite, cu o uşă metalica şi o fereastră mare cu gratii groase de fier. Închisoarea avea două aripi: în dreapta erau ţinuţi legionarii iar în stânga „ceristii” adică C.R. (contrarevoluţionarii). Erau două categorii distincte deoarece, legionarii aveau condamnări peste 15 ani pe când C.R. –iştii aveau condamnări până în 15 ani. În celula nu aveam canalizare. Pentru necesităţi foloseam un butoi denumit „tun” iar apa o cărăm din curtea închisorii într-un butoi de tabla. În Jilava am ajuns pe 8 noiembrie 1958 şi am stat în celula cu părintele Staniloaie, cu care m-am mai relaxat în discuţii despre sfinţii şi îndeosebi despre Maxim Mărturisitorul. Era într-o stare sufleteasca tragica: pana şi el marele mistic Staniloaie nu înţelegea de ce Dumnezeu îngăduise arestarea lui, de ce să facă familia lui să sufere. La 24 decembrie când eu şi Pistol am fost mutaţi în alta celula unde era şi Nae Rădulescu bunul meu prieten din copilărie.

În celula nu aveam voie să stăm întinşi pe pat. Trebuia ori să ne plimbam ori să stăm la marginea patului. Nu aveam voie să coasem, nu aveam dreptul la creion şi hârtie şi nu ni se dădea nimic de citit. Nu aveam dreptul nici să scriem acasă aşa că ai mei, nu ştiau nimic despre mine mai ales ca procesul s-a ţinut în secret fără public. După ce am sosit noi în Jilava, la două săptămâni după aceea mâncarea începu să fie din ce în ce mai slaba. Insuficienta hranei făcea să se profileze un spectru nou

necunoscut de mine: foamea. Când am ajuns în celula cu Nae Rădulescu raţia de mămăligă ajunsese cât un pachet de ţigări (nici ţigări nu se dădeau) iar pâinea de 100 gr. ajunsese de 75 gr. şi numai de trei ori pe săptămână. Dimineaţa primeam un fel de ceai de culoare neagră la prânz şi seara „mâncarea” devenise cate o ciorbă, zemuri de fasole, cartofi, arpacaş sau varza. Într-o celula încăpeam în jur de 20 – 24 persoane fiecare în care un pat metalic. Paturile erau suprapuse pe trei nivele astfel încât nu mai rămânea din celula decât un spaţiu îngust de circulaţie la mijloc, lateral: stânga şi dreapta fiind paturile.

În celula stăteam cu oameni de diverse profesii şi cu diverse pregătiri. Era un amestec de ţărani care refuzaseră colectivizarea, muncitori simpli cu diverse condamnări şi intelectuali. Existau mai multe categorii de deţinuţi ceristi. Prima categorie şi cea mai numeroasa era a „vorbăreţilor”, cei ce vorbiseră prea mult împotriva regimului. A doua era a „banchiştilor” adică cei ce spuseseră bancuri politice; a treia categorie erau „epistolarii” adică cei ce trimiteau scrisori lui Dej sau comitetului central în care critica politica de stat şi în sfârşit a patra categorie era a „radiofoniştilor” cei ce ascultau posturile străine de radio. Mai erau şi diverse organizaţii politice care aveau condamnări în general peste 15 ani. Conceptul juridic despre „organizaţiile contrarevoluţionare” implica nu numai existenta unei organizaţii care să aibă o denumire şi un program. Era suficient să fie implicate trei persoane în procesul pentru a se considera organizaţie. Dacă erau numai doi se considera „organizaţie” iar dacă apărea al treilea se considera organizaţie şi primeau condamnări de la 15 ani în sus.

Fiecare avea o „Iuda” un „turnător” – cum se mai numeau aceştia – care depusese mărturie scrisa către securitate. Şi-n grupul nostru denumit „Rugul Aprins” au fost două lepre care ne-au turnat. Unul era Iliescu Dan, un coleg al meu de facultate care fusese exmatriculat din cauza a doua repetenţii la matematica şi un avocat pe nume Răul Rădulescu. Amândoi pătrunseseră printr-o falsa

prietenie în grupul nostru şi mai ales Dan Iliescu care mersese într-una din veri cu noi la schitul Rarău.

E momentul să deschidem o paranteză şi să spunem ca pentru mine „răul” nu existase pana la arestare. Nu avusesem de-a face cu „oameni rai” şi nici nu credeam în existenta lor. Nu credeam că există oameni care în mod premeditat fac rău altora, nu credeam că existau turnători şi lepre în stare să facă orice pentru a câştiga nişte bani; o stea în plus pe umăr sau ştiu eu ce alte onoruri. Nu înţelegeam cum de este cu putinţă aşa ceva şi-n consecinţă nici nu credeam că exista.

Arestarea mea însă a însemnat contactul meu cu astfel de oameni-fiare. Primul contact a fost un anchetator Cenuşa care era de o răutate feroce. Ma înjura, ma umilea, ma lovea, cauta ca din orice spuneam să găsească un capăt de ocazie dând oricărei fraze de-ale mele o interpretare care să conducă spre profilarea unui delict. Poziţia mea fata de Cenuşă era cu răbdare, îngăduinţă, de iertare, gândindu-mă ca Cel răstignit se rugase pentru vrăjmaşii Săi pentru ca nu erau conştienţi că fac rău şi ziceam şi eu: „iartă-le lor Doamne ca nu ştiu ce fac!” Totuşi, după cum am spus mai înainte de-a lungul anchetei am ajuns la concluzia că realitatea este alta, ca Cenuşa nu urmarea stabilirea adevărului, ci, cauta ca să interpreteze totul spre a dovedi şefilor săi ca a descoperit un „duşman al poporului” – cum spunea Cenuşa despre mine. Descoperind ca între mine şi el era un conflict pe plan moral şi filosofic am ajuns intru târziu la concluzia că, cu răul trebuie să te lupţi, că trebuie să te angajezi într-o lupta spre a-l împiedica să facă răul pe care voia să-l facă cu orice chip.

Al doilea contact cu „oamenii răi” s-a deschis odată cu aducerea mea în Jilava. În fiecare celula aproape, existau „turnători”, lepre, viermi care cereau să fie scoşi la „raport” ADICĂ SA SPUNĂ conducerii închisorii ca în celula se discuta diverse probleme, că exista hârtie şi creion, că se scrie pe săpun sau pe tocul de cauciuc scos de la bocanc etc. Orice turnătorie avea ca rezultat

scoaterea din celula şi închiderea la „neagra” sau la „izolator” unde regimul era şi mai sever: nu aveai pat, se dormea pe scânduri, se mânca odată la două zile şi nu aveai dreptul la „aer” adică plimbarea de o oră de care beneficiam conform regulamentului. Astfel de oameni nu puteam să-i iubesc aşa cum spunea undeva în Scriptura, că trebuie să iubim pe vrăjmaşii noştri şi să facem bine celor ce ne urăsc pe noi. Era un precept pur şi simplu absurd şi în contradicţie cu comportarea lui Hristos fata de farisei şi falşii cărturari. Hristos nu a discutat cu aceştia prieteneşte şi nu a adeverit cu nimic prin comportarea sa ca fariseii ar fi de iertat. Dimpotrivă, Hristos le spunea „vai vouă că sunteţi ca nişte morminte văruite pe dinafară şi înăuntru pline de stricăciune”. Hristos i-a numit pe farisei „pui de năpârci” şi „fii ai diavolului” subliniind că nu are nimic comun cu ei. În felul acesta „iartă-le lor Doamne ca nu ştiu ce fac” apare ca ceva străin de spiritul polemic şi combativ de care a dat dovada Iisus Hristos în scurtul răstimp cât a stat între oameni.

Stand astfel lucrurile, pot spune ca intrarea mea în puşcărie m-a forţat să fiu „cu picioarele pe pământ” să înţeleg ca furul nu vine să ocrotească turma ci s-o piardă; nu vine pe uşa din fata ci pe uşa din spate ca să „sape” şi să fure. Reflectând lucid asupra prototipului nostru ideal: Hristos, am ajuns să descopăr necesitatea categorisirii oamenilor în scopul de a mă feri de lepre şi de puii de vipera, adică de a fi înţelept ca şarpele care în faţa unui pericol îşi ascunde capul spre a-l feri de loviturile de moarte.

Cu aceste gânduri, reflectând în sinea mea mai adânc asupra realităţii, a început pentru mine procesul de înţelegere al conflictului dintre bine şi rău dintre lumina şi întuneric. Cu aceste gânduri a început pentru mine cunoaşterea unei realităţi cu profunde semnificaţii, realitate de care nu aveam habar pana în clipa în care am fost arestat. Cu aceste gânduri am început să mă consider realist… sau mai bine zis începutul drumului spre o nouă cunoaştere a realităţii metafizice, a lumii fizice, reale şi nu

închipuite. Gardienii – „caralii” – cum li se spunea – erau şi ei de mai multe categorii. Fiecare schimb era altfel: unii îngăduitori alţii rai la culme pana la ferocitate fiindcă urlau la noi, ne aplicau diverse pedepse, ne ameninţau cu „neagra” (izolaţia în camera cu regim sever). Unii gardieni ne zâmbeau, alţii aveau figuri schimonosite cu priviri pline de ura. Aceştia din urma foloseau o concepţie în care hoţii erau mai puţin vinovaţi fiindcă au furat doar merele, în schimb noi „politicii” eram tâlhari şi bandiţi pentru ca pasami-te noi am vrut să smulgem copacul din rădăcină. Teoria aceasta a gardienilor m-a ajutat şi m-a condus realmente la necesitatea smulgerii acestui copac al răului cu rădăcinile adânc înfipte în pământ.

Fără să vreau vieţuirea în închisoare a făcut din mine un politician şi m-a ajutat să înţeleg intru târziu de ce părintele Daniil vorbind despre existenta năpârcilor spunea ca aceste năpârci trebuie strivite, ca aceasta plaga sociala trebuie combătuta, izolată, extirpata.

Răul în societate îl vedeam ca pe un cancer cronic cu rădăcini ajunse pana în cele mai neaşteptate zone ale organismului social. Astfel Jilava cu zidurile ei groase şi reci, cu tinetele şi turnătorii ei, m-a făcut să-mi schimb optica, să privesc adânc în jurul meu şi să înţeleg drama, tragedia destinului acestei lumi, adevăratul ei „CHIP” care era în fond în conflict cu adevăratul „CHIP” al lui Dumnezeu.

A fost perioada mea de tragica revelaţie, de trista constatare ca tragedia mea nu este în fond decât o reflectare a marii tragedii a umanităţii…

M-am văzut mai mic ca oricând, dar în acest tipar al existenţei mele puteam citi acuma marea drama a istoriei: lupta dintre asupritori şi asupriţi, clasele suprapuse ajunsese să dicteze asupra claselor „inferioare” în scopul câştigării de putere spre a acumula cât mai multe bunuri materiale.

DILEMA: VISUL SAU REALITATEA?

Am privit înapoi căutările mele de înnobilare sufleteasca şi m-am văzut asemeni unei gaze nepricepute

care era interesata numai de problemele ei şi nu era în stare să vadă realitatea, cruda realitate a lumii!

M-am gândit la fratele Andrei Scrima şi l-am văzut ca pe un copil visător care habar nu avea de realitatea aspra şi dureroasa a conflictului...

M-am gândit la arhimandritul Cleopa şi l-am văzut ca pe un prunc nepriceput care nu avea habar de existenta viperelor...

M-am gândit apoi la părintele Daniil la cel ce vedea necesitatea extirpării năpârcilor şi l-am găsit singurul realist dintre toţi visătorii din biserici şi altare.

M-am gândit la părintele şi am înţeles spiritul lui polemic şi combativ de care dăduse dovada, mi-am amintit de forţa lui spirituala, de puternica lui personalitate rezultată din tainica înţelegere a „Apocalipsului” lui Ioan Evanghelistul.

Pentru mine învăţătura lui Hristos începea acum nu cu fericirile ci cu:

„Vai vouă fariseilor făţarnici care legaţi sarcini grele spatele oamenilor iar voi nici cu degetul nu le clintiţi!”

„Vai vouă fariseilor făţarnici care iubiţi locul de frunte la întruniri şi ospeţe, scaunele cele mai de sus din sinagogi!”

„Vai vouă fariseilor făţarnici ca iubiţi închinarea de la oameni şi să vi se zică „învăţătorule!” vouă povăţuitori orbi!”

„Vai vouă farisei făţarnici ca luaţi banul văduvei şi pâinea de pe masa săracului!”

M-am întors apoi cu gândul la Vladimireşti la acel stup de albine visătoare care cantau „Luminează-te, luminează-te Noule Ierusalime ca slava Domnului peste tine a răsărit”, m-am întors cu gândul la arestarea şi desfiinţarea lor, provocata desigur de lepre şi turnători care au întrerupt în rău splendida joaca a unor fete care visau un „Nou Ierusalim”, o lume a păcii şi înţelegerii.

Am înţeles atunci „scara lui Ioan Clinax” fresca de pe peretele de nord al bisericii Suceviţa, scena judecăţii de apoi din capela Sixtină şi de pe peretele de vest de la

Voroneţ, şi am văzut conturându-se un nou conflict între visători şi realişti.

M-am întrebat atunci: ce e mai bine? Să visezi ca Beethoven şi Dvorjac o lume noua sau să fii realist ca Wagner?

A fost o dilemă tulburătoare!

Am ales visul. Realitatea era prea dureroasa ca s-o pot trăi fără serioase repercusiuni filosofice, implicaţii care ma încurcau decât să mă lămurească şi de aceea am optat din nou pentru simbolica melcului.

Mi-am readus în inima ruga necontenita isihasta, m-am retras în mine şi am început să cant „Luminează-te, luminează-te Noule Ierusalime”.

Am readus din Noul Testament la înfăţişarea lui de vis şi-am început cu începutul:

„Fericiţi cei săraci cu duhul ca acelora este împărăţia cerurilor!”

„Fericiţi cei blânzi ca aceia vor moşteni pământul!”

„Fericiţi cei curaţi cu inima căci aceia vor vedea pe Dumnezeu!”

„Fericiţi făcătorii de pace ca aceia fii lui Dumnezeu se vor chema!”

„Fericiţi cei flămânzi şi însetaţi de dreptate ca aceia se vor satura!”

„Fericiţi veţi fi când vă vor izgoni şi vă vor prigoni pentru dreptate şi vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră!”

Eram consolat cu privire la asigurarea „fericirii” mele, dar nu prea îmi convenea ca plata va fi în ceruri şi nu pe pământ. Oare Dumnezeu nu ar avea ambiţia sa instaureze şi pe pământ o nouă ordine sociala? De ce oare aceasta părăsire a propriei creaţii? De ce atâta slăbiciune, de ce atâta ura între oameni, de ce frica, de ce pocăinţă, de ce biserici, de ce euharistia e o „taina”, de ce soteriologia se întinde pe milenii, de ce un Ierusalim vechi ce trebuie dărâmat şi nu de la început un Ierusalim perfect aşa după cum este şi Creatorul?

Aş fi vrut să visez dar nu puteam din cauza foamei

care devenise o obsesie!

Aş fi vrut să visez dar nu puteam din cauza conflictelor din celula între deţinuţi!

Aş fi vrut să visez dar nu puteam din cauza ameninţărilor şi urletelor gardienilor, urlete care ma făceau să tremur…

Am început să visez să redau în inima şi gândurile mele convingerile de mai înainte dar foamea, frigul ma împiedicau. Ceea ce am trăit în „Reduitul” din Jilava era ca un vânt sinistru poveştilor al unui înfiorător viscol devastator.

JILAVA

După zece luni de stat în Jilava, pe data de 14 august 1959 am fost strigat de pe o lista, alături de alte sute de deţinuţi şi transportaţi cu trenul, apoi cu bacul şi debarcaţi undeva într-un ostrov în Balta Brailei, în colonia de munca cu numele de Stoeneşti. Ne-am instalat circa 1200 de deţinuţi în două baraci lungi de aproape 70 m. cu paturi pe trei rânduri, fără tavan, de se vedeau leaturile de pe şarpanta şi cartonul asfaltat din care era făcută învelitoarea. Era cald, era mizerie, începuse munca la digul de pământ ce trebuia ridicat spre a apăra terenul agricol de revărsările Dunării. Ne sculam la 5 dimineaţa, primeam 350 gr. De pâine şi o „cafea” cu puţina marmelada şi o porneam cu toţi cei 1200 deţinuţi spre locul de muncă, un drum de strigate şi hăituieli „ia pe cinci” şi „tine aproape pe bandit!” Săpăm în gropi la 50 m. de dig, încărcăm pământul în roabe cu lopata, apoi duceam roaba cu pământ pe dig şi ne întorceam cu roaba la groapa spre a o încărca, mereu în strigatele gardienilor. Foamea era prima mare pacoste iar brigadierii (şefii deţinuţi care aveau sarcina de a îndemna la lucru) beneficiau de porţii duble de mâncare care stârnise concurenta în rândurile deţinuţilor şi pentru că erau, mulţi pretendenţi la postul de brigadier, aceştia au început şi ei să urle şi să strige la noi ca ceilalţi spre a dovedi gardienilor ataşament pentru cauza digului şi competenta de a fi brigadier. La prânz veneau butoaiele cu mâncare în căruţe trase de cai: o

bucată de mămăligă şi două zemuri iar seara când ne întorceam în colonie mai primeam o bucată de mămăligă cu încă o zeama. Ne culcam majoritatea doi inşi într-un pat. Înainte de culcare ni se băgau în baraca două butoaie mari pentru necesităţile din timpul nopţii. Aceste butoaie mari pentru necesităţile din timpul nopţii. Aceste butoaie aveau un miros îngrozitor pe care îl suportam cu toţii deoarece regulamentul prevedea încuierea baracilor în timpul nopţii şi deci imposibilitatea de a folosi closetul din curte căci nu exista canalizare.

Toţi credeam că suntem în pragul eliberării că va veni un decret de amnistie cât de curând. Lunile însă treceau, implacabil fără ca să apară nimic la orizont. Bătăile celor care nu-şi făceau norma nu conteneau. Fricii şi foamei i s-a adăugat şi frigul iernii ce se apropia cu paşi repezi. La începutul lui octombrie, eu şi cu Nae am fost categorisiţi inapţi şi trimişi într-un saivan la cea.300 m. de colonia de muncă. Eram sfârşiţi, slăbiţi, ca şi prietenul meu. La saivan însă mizeria era şi mai mare astfel încât neputând suporta, am cerut să intrăm în nişte brigăzi noi care se formau pentru săparea de canale de desecare. Şi-acolo acelaşi spectru al foamei şi frigului. Beneficiam însă de un locotenent major care conducea lucrările şi care era mai omenos. Nu l-am auzit niciodată strigând la noi, nici înjurându-ne cum o făceau cei de la Stoeneşti.

Când mi-aduc aminte de perioada de două luni şi ceva de la saivane, mi-a rămas întipărită în minte o scenă grea de a putea fi sugerata. După ce mi se dădea masa, în butoaie mai rămânea ceva mâncare şi-atunci fără să mai tina seama de de nimeni şi nimic deţinuţii se aruncau cu gamele unii peste alţii ca să ia ce mai rămânea în butoaie. În faţa acestei scene, gardienii se adunau râzând, amuzându-se…

Terminându-se desecările, a venit o nouă triere a deţinuţilor. Toţi treceam prin fata a doi medici care fără niciun consult, dintr-o singură privire treceau pe unii în tabăra inapţilor iar pe cei ce li se păreau mai vânjoşi, mai sănătoşi îi reţineau mai departe pentru digurile de la

Stoeneşti. Am trecut şi eu prin fata lor şi m-au considerat apt de munca cu toate că eu abia mai puteam merge.

Aşa am rămas pentru iarna în Stoeneşti şi am trăit durerea despărţirii de Nae care fusese triat ca inapt.

A urmat cea mai cumplita perioada de înfometare, spaima şi frig. Ploaia curgea în pat în patru locuri. Patul, paturile, erau toate ude. Mărşăluiam spre locurile de lucru prin nişte noroaie groaznice, pământul se lipea de cazma, de lopata, totul era potrivnic noua, pana şi natura se alăturase cu cei ce ne chinuiau. În sufletul meu se aşternuse un întuneric total. Nu mă mai puteam ruga, pierise din mintea mea totul. Devenisem un animal înnebunit de foame, spaima şi frig.

Mi-aduc aminte de ziua de 25 decembrie 1959 ziua de Crăciun. Ploua. Regulamentul prevedea ca pe ploaie să nu fim scoşi deoarece nu putea fi asigurata paza în bune condiţiuni. Totuşi am fost scoşi din colonie şi duşi la lucru din ordinul comandantului coloniei. Lucram la nişte şanţuri de desecare. Pământul se lipea de cazma şi de lopata încât nu se putea face mai nimic. Văzând situaţia asta gardienii veniţi cu noi care nu le convenea nici lor faptul ca pe ploaie fuseseră şi ei scoşi la lucru, ne dădură pace. Toţi stăteam zgribuliţi în ploaie. Intrasem sub o salcie bătrână şi noduroasa cu scopul de a fi mai la adăpost dar degeaba… Ploaia pătrunsese de mult prin mantaua subţire, prin pufoaica. Simţeam cum pe ceafa se strecura un şuvoi subţire de apă. Inamolit în noroi cu privirile pierdute, dintr-odată am avut imaginea pieţii Sf. Gheorghe din Bucureşti şi un furnicar de oameni care alerga încoace şi-n colo după treburi şi cumpărături pentru Crăciun. Imaginea unei alte lumi decât acea mizerie în care eram noi. O altă lume care nu se sinchisea de mizeria în care trăiam noi, o lume uitata şi părăsită…

Aceasta era ideea: o lume uitata, părăsită. Uitaţi de ceilalţi oameni, uitaţi şi părăsiţi de Dumnezeu. Am simţit atunci un gol în mine şi un vifor în gândurile mele. Am refuzat din clipa aceea să mai cred în ceva.

Am refuzat din clipa aceea să mai accept existenta

ideii de Dumnezeu. Era prea mare suferinţă foamei, frigului, mizeria pentru ca un Dumnezeu dacă ar fi existat să nu fi intervenit să schimbe ceva, să-şi ocrotească fii căzuţi.

Într-o totala deznădejde, într-un total întuneric al prăpastiei în care zăceam mi-am zis: „Toate sunt scorniri şi povesti pentru naivii de voi”. Nu poate exista un Dumnezeu atât de surd, atât de orb în faţa suferinţelor noastre. Dacă ar fi intervenit, ar fi făcut ceva ca lumea să arate altfel decât cum arata. Totul e absurd. Ordinea e în fond o tragica dezordine, armonia şi iubirea sunt idei absolute, în realitate conflictul dintre contrarii este dominat şi stăpânit de cei cu pistoale la brâu. Cel mai deştept, cel mai înţelept este cel înarmat cu tunuri şi rachete. Ei stăpânesc o lume părăsită, rătăcită în căutări sterile fără răspuns. Jalnica realitate! Crunta decepţie!

Acest viscol, acest vifor de gânduri îmi pustiise gândurile şi simţirile.

Am rămas inert, amorf, mult, mult timp, în care nu am mai crezut în nimeni şi nimic. Cea mai nimerita atitudine ar fi fost să încerc o intrare în cordonul de paza spre a fi împuşcat. Am gândit-o de nenumărate ori dar n-am făcut-o. Nu ştiu de ce! Ar fi fost logic s-o fac dar n-am făcut-o! Nu ştiu de ce!

Starea aceasta a durat doi ani de zile: din decembrie 1959 pana în decembrie 1961. Între timp fuseserăm transferaţi la colonia Salcia, o colonie tot de deţinuţi politici la 5 km. De Stoeneşti.

MITEL

Muncisem în acest timp peste puterile mele, ca să pot beneficia şi eu de scrisoare acasă şi pachet. Cei ce făceau norma la lucru beneficiau de o carte poştală în care puteam cere ţigări alimente. Visam eliberarea să-mi pot face un cămin şi să trăiesc liniştit ca un animal domestic. Nu mă mai interesau nici fariseii, nici fericirile, nici armoniile, nici contradicţiile, nici realitatea, nici visul.

M-am trezit la un moment dat visând. Eram internat în spitalul din Salcia pentru o afecţiune cardiacă. O

endocardita reumatismala care îmi dădea o stare de febra care îngrijora pe medicul curant recrutat tot dintre deţinuţi, cu numele de Mircea Iacobescu. În spitalind m-am împrietenit cu un tânăr Manea Dumitrescu căruia îi spuneam Mitel. Avea T.B.C. Pulmonar dar mergea spre bine. În scurt timp am devenit foarte apropiaţi şi petreceam ore în şir povestindu-i despre filocalie, despre pateric, despre Andrei Scrima şi părintele Daniil, despre acatistul Rugului Aprins şi despre Vladimireşti. Povestindu-i toate am retrăit eu însumi toate valorile pe care le trăisem cu ani în urma în cadrul „Rugului Aprins”. I-am mărturisit şi noua mea viziune a unui Hristos viguros, combativ care a luptat deschis, făţiş cu fariseii dar care în acelaşi timp visase şi el la un Nou Ierusalim, o împărăţie a ordinii, a armoniei şi luminii. Mitel ma asculta cu atenţie, îmi cerea lămuriri cu privire la rugăciunea isihasta şi ajunsese la convingerea ca dimensiunea noastră verticala „z” edul coordonatelor noastre pământene nu puteau fi realizate decât prin rugăciune dar mai ales prin FAPTE de lumina, rugăciunea farar FAPTE fiind inutila, inoperanta. Însuşindu-şi tehnica rugăciunii an foarte scurt timp, Mitel mi-a mărturisit autenticitatea luminii, bucuriei ce-o ai făcând aceasta rugăciune şi într-una din zile, comparativ, a început să-şi dezvăluie taina vieţii lui.

Mitel gândea ca un politician alb. A fi creştin, înseamnă teoretic a face politica. A fi axat pe o ideologie creştină însemna deja a intra în conflict cu ideologia marxista, cu concepţia materialista despre istorie şi societate. În acest sens creştinismul este prima esenţă la antipodul teoriei marxiste, a dominaţiei materiei asupra spiritului, ceea ce în esenţă reprezintă concepţia Antihristului din apocalipsul lui Ioan Evanghelistul. Cei ce şi-au însuşit primii această concepţie au fost sovieticii şi prin înfrângerea noastră în cel de-al doilea război mondial, s-a produs şi invazia antichristica şi asupra ţării noastre. Fiara deci, fiara din apocalipsa erau sovieticii care ne-au impus regimul lor terorist creat de Stalin, aceasta satana a secolului XX, care îşi impunea ideologia prin teroare şi

dictat silind pe oameni să gândească la fel, să vadă salvarea în bunurile materiale, făcând din politica de stat, o politică eminamente antihristică.

Mitel găsise cheia rezolvării acestei probleme: lupta; mobilizarea la lupta a Germaniei, Japoniei şi Statelor Unite ale Americii într-un front comun de lupta militară, armata care să strivească pe Antichrist-uniunea Sovietică. Dar ca să fie mobilizate la lupta aceste tari trebuia ca cineva să demaşte mârşăvia politicii sovietice iar acel cineva putea fi el, noi amândoi care asemenea unor trâmbiţe să demascam satanismul sovietic. M-am simţit atsat de aceasta viziune fiind de acord cu el ca balaurul apocaliptic, fiara antichristica nu era altcineva decât Uniunea Sovietică rupta de lumea liberă prin hotarul Cortinei de Fier.

Am trecut la elaborarea unui plan de acţiune pe care să-l realizam după eliberarea noastră din închisoare. El având numai cinci ani condamnare, avea să mai aştepte pana ce urma sa ies şi eu din închisoare. Împreună vom trece graniţa clandestin la Tito, de acolo în Italia şi-apoi în Germania Federala unde vom lua legătura cu cei de la postul Europa Libera şi vom începe acţiunea de demascare a fiarei apocaliptice.

Zile în şir, săptămâni de-a rândul am analizat variante de trecerea frontierei pe la sârbi, felul cum aveam să vorbim la radio, prin gazete, ca să deschidem ochii apusului asupra pericolului fiarei apocaliptice de la răsărit.

Paralel cu prietenia dintre mine şi Mitel, m-am apropiat de medicul meu curant Iacobescu Mircea, care m-a învăţat să fac injecţii, să fac analiza sângelui, numărarea globulelor, formula leucocitara, analiza urinei, şi cate altele. Ajungând să lucrez singur toate analizele din spital aveam şi eu satisfacţia că fac şi eu ceva pentru cei din jurul meu. Mitel între timp se înzdrăvenise şi părăsi spitalul fiind trimis la colonia Grădina din luna Mai 1961. În timp ce noi eram în spital se produsese o schimbare. Deţinuţii C.R. Din Salcia au fost trimişi o parte la colonia Stimba, o parte la colonia Grădina, iar în Salcia veniră legionarii. În felul acesta am putut să-i văd pe ceilalţi din

lotul meu căci majoritatea am fost consideraţi legionari.

Astfel l-am văzut pe Roman Braga, pe Şerban Mironescu şi pe părintele Benedict Gius cu care am şi putut sta mai mult de vorba în spital căci fusese şi el internat în acelaşi spital cu mine.

Mi s-a făcut şi mie ieşirea din spital prin Iulie 1961 şi ajungând în Salcia am avut neplăcerea de a auzi ce se spune despre mine: că aş fi un „turnător" de înaltă clasa. Am suferit mult vazadu-mă ocolit de mulţi amici de-ai mei care mai direct, mai indirect îşi manifestau dispreţul. Noroc cu Mitel şi cu încă doi profesori de-ai mei de la şcoală germana care au stat alături de mine demonstrând prin aceasta netemeinicia celor ce se vânturau despre mine. În colonia Grădina am refuzat să mai lucrez. Mi-a adus treaba asta multe necazuri dar până la urmă am biruit. Aveam însă nostalgia liniştii de la spital unde nu vedeam gardienii cu săptămânile plus că aveam prietenia doctorului Iacobescu. Între timp Mitel fusese strigat de pe o lista şi eliberat înainte de termen. Rămas fără Mitel, m-am hotărât să simulez o intensă durere la coloana vertebrală uzând de o mică deformaţie a spirelor care se putea simţi la pipăit. Simulând perfect durerea, medicul deţinut al coloniei m-a internat la infirmerie şi a făcut raport de trimitere la Salcia ceea ce s-a şi întâmplat pe la începutul lui Decembrie 1961. ajuns în Salcia am aflat ca Iacobescu fusese şi el eliberat astfel încât am devenit pacientul doctorului chirurg Trifan.

IANOŞ

Atmosfera din spitalul de la Salcia era deosebit de liniştită, prielnica reflexiilor, meditaţiei. Alcatiusem nestânjenit un cor. Cantam fără să ne pese de nimeni. Atmosfera din puşcărie se schimbase mult în bine. Ordinul era venit de sus; puseseră la respect pe gardieni care nu mai înjurau, nu mai băteau, mâncarea devenise suficienta, scăpasem de foame, de frică, în spital era cald.

Tocmai atunci se auzi ca un nou lot de legionari a venit în colonia Salcia şi chiar a doua zi ne-am pomenit ca vine în camera unde stam eu, un bărbat cam la 50 de ani şi

se prezenta: Hegedüs Ianoş. Era de statura mijlocie cu ochii cenuşiu deschis, avea trăsături care trădau fermitate şi bărbăţie dar şi o inimă buna, o fire blândă, prietenoasa. L-am tratat cu nişte ţigări, fiindcă tocmai primisem pachet printr-o aprobare speciala, ca să cer medicamente. Odată cu medicamentele toate, îmi trimise şi ţigări şi ceva alimente. Am intrat amândoi în vorba după ce ascultase nu prea incantat corul nostru. Din vorba în vorba am ajuns să-i spun părerea mea despre Hristos care paralel şi succesiv era şi un mare realist şi un mare visător astfel încât şi noi trebuie să îmbinăm realismul cu visarea. Ianoş însă nu accepta pe Hristos ca visător ci exclusiv ca un mare realist care era în acest sens şi un mare vizionar. Observasem ca la cântecele noastre religioase Ianoş ieşea din camera. L-am întrebat de ce face aceasta. Mi-a răspuns atunci începând cu povestea Fiului lui Dumnezeu, care fusese trimis pe pământ să cheme la adevăr pe oameni şi să le dea lumina din lumina. Dar oamenii nu au putut să-L înţeleagă. Venise pe pământ să spună oamenilor ca secretul luminii este munca, efortul de a face mai multe fapte bune. Nu a venit să instaureze o nouă religie. Nici gând. Dar, nu a fost înţeles şi-n loc ca oamenii să-şi însuşească religia muncii, filosofia efortului, a dăruirii, a cunoaşterii, oamenii au făcut din El un idol şi au început să creadă ca Iisus trebuie idolatrizat, au început să i se închine, au început să-i cânte cântări de laude şi osanale. Hristos plecase de pe pământ înfrânt, întristat de neputinţa de a face ceva pentru cei buni, şi a luat cu sine corpul material tocmai pentru ca oamenii să nu aibe prilejul să se închine la costumul lui material. Ianoş părea un duşman al religiei creştine, un duşman ciudat care totuşi vorbea despre Hristos ca de o persoană reala, dădea nişte detalii şi interpretări pe care nu le mai auzisem. Faptul ca Hristos nu venise să intsaureze o religie era perfect adevărat. De fapt tot ceea ce numim noi astăzi creştinism, ne gândim la instituirea bisericii ca instituţie, având o ideologie care aparent se bazează pe învăţătura lui Hristos. În realitate singurul lucru pe care Hristos a

vrut să se facă după plecarea Lui, este Cina cea de Taină, adică strângerea la un loc a celor ce se considerau urmaşii lui şi a ucenicilor lui, reeditarea adică a acelei împărtăşiri simbolice cu pâine şi vin respectiv trupul şi sângele (trupul fiind „faptele” iar sângele „învăţătura” sa, ideologia christianica, concepţia despre om, lume şi Dumnezeu). Noianul de slujbe, posturi şi rugăciuni dogamtice, soteriologia şi liturghia toate acestea sunt creaţia celor din secolul IV şi a celor de după secolul IV adică, creaţia părinţilor bisericii de răsărit. Dogmele şi ele nu au fost turnate în tipare rigide de către Hristos ci de oamenii bisericii, la multe secole după Hristos. Slujbele prelungi cu lumânări şi cădelniţe, multitudinea de cuvinte în rugăciuni pe care le prezintă şi astăzi religia sunt pe drept cuvânt în contradicţie cu un îndemn de-al lui Hristos care spune: „Iara voi când vă rugaţi nu spuneţi multe cuvinte ca fariseii, care cred că în mulţimea vorbelor eşti bine plăcut lui Dumnezeu, ci rugăciunea voastră să fie aşa: Tatăl nostru carele eşti în ceruri…” etc. De asemenea în alt loc spune: „Nu cel ce zice Doamne, Doamne, va intra în Împărăţia lui Dumnezeu ci acela ce face voia lui Dumnezeu şi împlineşte învăţătura despre fapte”. Într-adevăr religia creştină a impus oamenilor participarea la o serie de ritualuri astfel încât „creştini” se numesc numai cei ce merg la biserică şi iau parte la ritualurile ei, ca şi cum ceilalţi care nu participa la ritualuri, nu ar avea nicmi comun cu Hristos! Hristos în fond nu a condiţionat intrarea în Împărăţia Luminii cu necesitatea participările la un „cult” anume; dimpotrivă Hristos prin acele cuvinte ca „numai cei ce fac voia lui Dumnezeu vor moşteni Împărăţia cerurilor” adică cei blânzi, cei curaţi cu inima, cei ce fac pace, cei ce sunt însetaţi de adevăr şi dreptate. Prin aceasta Hristos a legiferat universalitatea învăţăturii Sale valabila pentru toate popoarele. În felul acesta nu are importanţa faptul că eşti budist, confucianist sau mahomedan, important este dacă faci faptele iubirii aproapelui. Aceasta este ideea pur christianica şi de aceea i-am dat dreptate lui Ianoş. Hristos nu a poruncit să se

facă slujbe ore în şir, nu a poruncit să se facă posturi, nici să se cânte imnuri şi osanale, nici să se facă metanii şi nici să se aducă colivi şi colaci. Toate acestea sunt obiceiuri preluate sau apărute de-a lungul secolelor care a satisfăcut ideea de „mister” ridicata la rang de dogma în religia creştină. În felul acesta drept vorbind setea de cult, de ritual al oamenilor este izvorâtă mai curând din neînţelegerea caracterului universal al învăţăturii lui Hristos. Este adevărat ca Hristos nu da suficiente lămuriri asupra multor noţiuni care aparent sunt elementare, dar nu este nici mai puţin adevărat ca Hristos a spus că ar avea multe de explicat dar ca oamenii la ora aceea nu puteau înţelege, nu aveau suficiente noţiuni ca să poată înainta în cunoaştere. „Acum v-am vorbit în pilde şi parabole dar, va veni vremea când va voi vorbi deschis despre Tatăl”, „Încă multe am să vă spun dar acum nu puteţi înţelege” sau „Iată v-am vorbit despre cele pământeşti şi nu aţi înţeles; cum veţi putea oare să înţelegeţi cele cereşti!”

Continuând cu lămuriri asupra relativităţii autenticităţii textelor, Ianoş afirma ca Hristos, Fiul Luminii nici nu a fost evreu ci egiptean, venind în mijlocul, în inima celor mai detractaţi farisei tocmai spre a le vădi făţărnicia lor de orbi şi falşi pastori: „Eu sunt pastorul cel bun! Pastorul cel bun sufletul sau şi-l pune pentru oile sale”.

Faptul ca Hristos ar fi egiptean ar umple oarecum golul de 30 de ani despre care evangheliile nu spun nimic altceva decât de ducerea la 12 ani în templu şi discuţia cu cărturarii. Ceea ce m-a contrariat însă a fost faptul ca Ianoş contesta existenta reală a unei evreice pe nume Maria care să fi fost mama lui Iisus. Nu ştiu cum dar mi s-a părut ca negând existenta fecioarei Maria nega însăşi existenta lui Iisus şi atunci revoltat i-am spus: „Ianoş, tu vrei să-L dărâmi pe Hristos şi negi atunci şi venirea miraculoasa a lui Iisus?” „Eu nu neg miracolul şi nici pe Iisus Fiul lui Isis – Lumina nu vreau s-o neg, dimpotrivă EU ÎL CUNOSC pe „Izmor” Fiul zeiţei Isis, Fiul Luminii şi vreau să-L ridic pe o treaptă mult mai înaltă decât l-au

ridicat oamenii bisericii, vreau să-i redau adevăratul sau chip de lupta, de filosof, ca cel mai mare spirit întrupat pe pământ. Izmor nu a stat în pântecele niciunei femei! El s-a pozitivat, a luat trup pământesc în chip miraculos în sânul unei familii înstărite de egipteni, în mare secret încât toţi cei din jur au luat cunoştinţă cu acest miracol fără să se discute prea mult. Povestea cu peştera şi ieslea este o completare imaginara, o poveste care, circula dincolo de granitele Egiptului pe care au inventat-o iudeii spre a dovedi ca Iisus a fost de-al lor, însă realitatea este ca Izmor, Fiul lui Isis, Fiul zeiţei Luminii, nu a avut nimic comun cu iudeii însă în misiunea Sa pe pământ era inclusa şi demascarea celor ce se considerau „popor ales” în realitate fiind un popor blestemat, şi care prin răstignirea lui Izmor şi-au înzecit blestemul, aceşti diavoli cu chipuri de om care au crucificat cea mai mare Lumina din câte au venit pe pământ.

În timp ce vorbea Ianoş, un coleg de camera ma anunţă ca un legionar vrea să mă vadă. Am ieşit şi nu mica mi-a fost bucuria când dincolo de sarma ghimpata care separa spitalul de restul coloniei, l-am recunoscut pe părintele Felix care era din lotul meu. Între altele mi-a comunicat ca părintele Daniil murise la Aiud. Bolnav fiind de ulcer preforat a murit cu câtva timp mai înainte în spitalul din închisoarea Aiud. Vestea morţii părintelui Daniil a fost o adevărată lovitura pentru mine. Împleticindu-mă m-am întors în camera şi întinzându-mă pe pat cu fata în perna, am început să plâng cu sughiţuri.

Omul pe care îl iubisem, pe care îl preţuisem cel mai mult dispăruse pentru totdeauna. Plângeam în hohote iar colegii rămăseseră consternaţi neştiind despre ce e vorba. Atunci, Ianoş s-a apropiat, s-a aşezat pe pat lângă mine şi cu glas blând mi-a spus: „Nu a murit; trăieşte; e viu în cealaltă lume; a scăpat de aceasta mizerabila viaţa în corp material. A scăpat de dureri şi chinuri şi acum se bucură cu confraţii săi! Ridică-te! Vreau să-l caut”. M-am ridicat în capul oaselor şi l-am privit mirat. Nu ştiam ce vrea să facă. A închis ochii şi a murmurat: „În numele lui Izmor Fiul

Luminii să vie Daniil!” Mi-am dat seama că era „medium” şi că are puterea sa cheme spiritele celor de dincolo. „A apărut un tânăr matur cu ochi căprui, vioi şi degajat…” a început apoi să-i descrie trăsăturile şi îmbrăcămintea după care spiritul celui chemat ne-a adresat salutul său. Apoi a început să vorbească prin Ianoş. I-am recunoscut limbajul, i-am recunoscut inflexiunile vocii părintelui Daniil, i-am recunoscut figurile de stil, intonaţiile, pauzele ce le făcea în predicile sale, într-un cuvânt, m-am convins ca într-adevăr, Ianoş avea în faţa ochilor realmente pe părintele Daniil.

După aceasta întâmplare, Ianoş îmi povesti cu multe detalii zbuciumatul sau destin. Între altele mi-a povestit cum în timpul tinereţii, participând la o şedinţă de spiritism în Ungaria mediumul care căzuse în transa i-a spus ca şi el este medium şi să înceapă şi el să se concentreze că va reuşi şi el să vadă spiritele. A reuşit într-adevăr în scurt timp să ia legătura singur cu spiritele astfel încât a putut direct, conştient fiind să asculte de la câteva spirite mari şi să ia cunoştinţă cu o filosofie de o mare adâncime care era dispus să mi-o prezinte şi mie.

Astfel au urmat zile de-a rândul în care Ianoş a început cu începuturile, pornind de la particulele elementare de materie triplu negativa pana la formarea „aluetelor” un fel de atomi fluizi care în timp s-au asociat, formând nişte minuscule microorganisme la nivel de materie negativa (un fel de antimaterie) care a evoluat în timp ajungând fiinţe cu numele de discuri. Atunci s-a produs în evoluţia spiritelor prima intervenţie a divinităţii care a hotărât desfacerea discurilor în femela şi mascul în scopul accelerării activităţii discurilor. Evoluând în continuare o mare parte din discuri şi-au încetinit activitatea din cauza unui efort insuficient depus, un fel de mişcare, un fel de încetinire a activităţii din cauza unui… care a condus la căderea pe pământ, pe terra care era o planetă a suferinţelor. A apărut apoi pozitivarea, materializarea cu multe şi uriaşe sacrificii şi suferinţe astfel încât a apărut căderea periodica pe pământ a acelor

fiinţe, adică ciclul întrupărilor, reîncarnărilor periodice dictate de „n” factori, ciclu în care trăim şi acum…

În timpul zilei îmi vorbea despre evoluţia vieţii iar seara chema cate un spirit să ne vorbească. Mi-aduc aminte şi nu voi uita niciodată de interesantele lui povestiri ale lui Arconomus marele pontif al preoţilor din Egipt de pe vremea materializării lui Hristos, Tarmium şi Avânta Sinta şi mai ales de Paloş, când Ianoş a intrat în transa totală de a vorbit cu o repeziciune fantastica în limba maghiară şi n-am înţeles nimic. Dar cele mai minunate seri au fost primele trei seri de Crăciun ale anului 1961 când a venit la noi preotul egiptean cu numele de Calemnis. Calemnis nu a făcut decât să povestească amintirile sale de pe vremea când era tânăr preot iar Iisus era copil. Cum mai întâi a auzit de la alţi preoţi care făceau parte din tainicul sobor al lui Acronomus, Marele pontif, despre miracolul „copilul minune” şi-apoi el însuşi de departe asista la jocurile acestui minunat copil.

Trebuie să mărturisesc că am ascultat în acele seri cele mai splendide povestiri, destăinuiri făcute de blândul şi modestul Calemnis, de o autenticitate şi de un realism copleşitor. Nu pot uita povestirile lui Calemnis dar ce e mai trist e că nu pot nici eu să le transcriu. Doar o bandă de magnetofon ar putea reda fidel conţinutul filosofic, o bandă care să înregistreze nu numai firul povestirii dar mai ales pauzele, tremurarea vocii emoţionată de ineditul trăirilor.

Cei din jur se obişnuiseră să ne vadă – pe mine şi pe Ianoş – mereu împreună şi nu ne mai dădeau atenţie. Ianoş îi învăţase să se joace cu spiritele prin intermediul cartonului alfabetic. Se lua carton şi se aşezau în cerc toate literele alfabetului, în centrul cercului rămas gol era un „da” şi un „nu”. Jocul acesta de-a discuţia cu spiritele se făcea cu două persoane care puneau amândouă degetul arătător pe un nasture mai mare sau pe un căpăcel de flacon de medicamente. Ceilalţi asistau. Acest procedeu dădea posibilitate spiritului să plimbe nasturele sau căpăcelul de la o litera la alta pana se forma cuvântul, propoziţiunea sau fraza care însemna răspunsul spiritului.

Se putea pune întrebări mai simple prin care spiritul răspundea prin da sau nu. Mi-aduc aminte cum un macedonean (nu-i mai reţin numele) a afirmat că nu va crede realitatea acestui joc decât dacă spiritele îi vor transmite prin alţii care stăteau cu degetul pe nasture, secretul vieţii lui. În clipa aceea nasturele a plimbate degetele altor doi colegi pe literele IULIA la care macedoneanul a albit de emoţia ce i-o provocase acest nume. Am aflat după aceea ca el fiind căsătorit, avea un copil nelegitim datorită unei iubiri adiacente în care îi adusese pe lume o fetiţă cu numele de Iulia, de care atât sotia cât şi nimeni altcineva nu ştia.

SIU KARTA

— „argintul”.

Ianoş în afară de faptul ca vedea spiritele din tinereţe, în închisoare şi-a dat seama la un moment dat că poate avea imaginea oricărei persoane aflate la distanta, putea să iasă parţial din corp şi să parcurgă distante mari, să cerceteze diferite locuri, sau diferite persoane cu existenta pământeană. Ianoş era dispus să se verifice lucrând cu mine, sau mai bine zis lucrând eu cu el deoarece în timpul transei parţiale stătea ca într-o priza astfel încât nu putea să şi vadă şi să şi pună întrebări. Era cu conştiinţa absenta astfel încât trebuia cineva aproape de el, să cheme şi să vorbească folosindu-se de el ca de un telefon prin care spiritele auzeau şi vorbeau în acelaşi timp.

Făcând câteva probe edificatoare m-am gândit să se desprindă şi s-o găsească pe Maica Veronica căci eram curios dacă mai era în închisoare sau fusese eliberata. Pleca imediat şi o găseşte pe Veronica într-un oraş pe malul unei ape, într-o casă lunga stand într-o cameră, trista, abătută. Ianoş văzând-o mi-a spus că e spirit alb, evoluat şi că va face parte în viitor din grupul nostru. Dar ce m-a impresionat a fost faptul ca a văzut dintr-odată ca Veronica va fi mediumul cu care voi lucra eu şi pentru a se realiza această apropiere va fi necesar să ne căsătorim cu toate că între mine şi Veronica era o diferenţă de vârsta de

aproape 15 ani.

Ianoş îmi ceru lămuriri cu privire la vedeniile şi activitatea ei. I-am povestit atunci lui Ianoş cu lux de amănunte toate fazele de ridicare a mănăstirii precum şi de vedeniile ei, între care în cele mai importante văzuse un bătrân pe care celelalte maici îl considerau însuşi Tatăl Ceresc sau pe Hristos. Imediat Ianoş a sesizat că e vorba de o deghizare a unui alt spirit care a avut misiunea sa o conducă pe Veronica, un fel de ghid care nu a putut spune cine e în realitate deoarece concepţia îngustata a celor din jur i-ar fi adus necazuri. Acesta a şi fost răspunsul lui Siu Karta în clipa când noi am chemat pe cel ce se arătase lui Veronica. Siu Karta era într-adevăr un mare spirit care trăise în India prima data, apoi în Africa fără să poată realiza mare lucru. În ce o priveşte pe Veronica, Siu Karta a mărturisit că era vorba de o lucrare pe care el o primise de la Marele Tron de Lumina spre a scoate în relief personalitatea acestei Veronica. Într-adevăr Siu Karta ne-a spus ca a trebuit să se deghizeze în bătrân, în sfântul Ioan, Simeon şi Pantelimon ca să nu şocheze pe cei din jur cu atât mai mult cu cât biserica ortodoxă considera spiritismul ca o colaborare cu satana. Siu Karta a spus apoi ca de când m-a văzut prima oară la Vladimireşti a ştiut că vom ajunge să ne cunoaştem şi a aşteptat mult până în clipa când de fata fiind şi Ianoş să-şi poată dezvălui secretul ascuns ani şi ani de zile.

Siu Karta confirma cu gravitate ca atât eu cât mai ales Ianoş vom juca un anumit rol în evoluţia spirituală a ţării noastre care în curând va începe să cunoască preludiul evenimentelor apocaliptice.

Au urmat aproape două a aptamani de cercetare a altor persoane din cei din lot cu mine spre a le descifra stadiul şi culmile bazale deoarece sub influenţa unor radiaţii astrale arătau culorile spirituale care reprezentau stadiul şi esenţa spiritului respectiv. Siu Karta venea regulat, seara de seara îmbărbătându-ne spunând ca în curând vom fi eliberaţi şi vom primi puteri noi de la Izvorul tuturor Luminilor spre a ne pregăti în faţa marilor

evenimente ce se apropie şi care vor însemna realizarea noastră pe toate planurile.

Pământul se apropie cu paşi repezi de pragul unei noi etape a gândirii, etapa descoperirii lui Dumnezeu de către alţii care ne vizitau în camera aceea de spital fără ca cineva să afle ceva de la noi. Se pregătea întregul Cer, toată Lumea Luminilor ca pe pământ să se intervină spre a se restabili ordinea ierarhica a valorilor, lumea sa nu mai fie stăpânită de bancheri şi magnaţi ci de oameni deosebiţi care să imprime un suflu inoitor pentru religiile, ştiinţele şi artele, pentru ca în orice trup să curgă „sângele legii celei noi”. O nouă filosofie, noi ştiinţe şi arte să se dezvolte în spirijinul creării unui om luminat care să ştie cu claritate ca lumea spiritelor este o lume materiala, reala, o lume alcătuită dintr-o substanţă materiala superioara materiei vizibile. O nouă filosofie proprie unei lumi noi în care „noi vor fi toate”. Atunci, cei ce vor scăpa de „MARELE PÂRJOL CURĂŢITOR” vor cunoaşte adevărata personalitate a Fiului Luminii care va destăinui lumii întregi tot rostul venirii sale în corp material vizibil. Toţi cei care veneau la noi, toate spiritele vorbeau despre apropiata „judecata de apoi” în care tot pomul care nu a făcut roade se va tăia şi se va arunca în foc.

Toţi vorbeau de apropierea secerişului când graul se va pune în hambar iar „neghina” se va aduna şi se va arunca în foc. Va fi un adevărat dans al morţii, al pârjolului, pentru toate spiritele rele şi murdare vor fi electrocutate mortal de însuşi Părintele Ceresc care, va răzbuna tot sângele martirilor care au murit pentru dreptate şi adevăr de-a lungul istoriei. Va fi o adevărată opera de ardere, de distrugere a tot ceea ce înseamnă rău după care va începe opera de fundare a unei lumi, a unei noi lumi, a unei noi ordini sociale bazată pe dreptate, fundamentata pe adevăr, bine şi frumos. Ianoş visa totuşi şi eu am păşit alături de el, de visul lui, căci preconiza ridicarea unui Oraş de Aur pe pământ, capitala naţiunilor unite – Noul Ierusalim. Visând ne şi gândeam cum vom compune oraşul din punct de vedere urbanistic. În centru

palatului sfatul celor douăzeci şi patru de bătrâni, al apostolilor şi al evangheliştilor. În acest palat zi şi noapte cei ce au mediumnitate vor primi necontenit vizitele tuturor spiritelor care vor să comunice cu cei în trup de pe pământ. Palatul Luminilor va fi în centru şi în chip de raze vor pleca bulevarde largi grandioase cu o arhitectura aleasa. În acest Oraş al Luminilor fiecare naţiune (cele ce vor rezista pârjolului) va avea ambasada ei într-un cerc concentric. Tot în acest oraş toate religiile vor avea cate o biserică sau templu, seria de biserici şi temple constituind chiar primul inel concentric care să înconjoare Palatul Luminilor.

Visam împreună cu Ianoş şi vedeam alături de mine pe Veronica şi eram beat de fericire ca voi avea lângă mine pe cea mai aleasa femeie din câte cunoscusem.

Aveam să mă căsătoresc cu cel mai elevat medium din câte se ştia.

Dar cea mai originiala concepţie a lui Ianoş era cea legată de existenţa spiritului. Spiritul este din material, alcătuit tot dintr-o materie dar mult superioara, materia invizibila, materia denumita negativa care face să fie susţinută şi face posibila viaţa în corpul pozitiv la nivelul material în care trăim noi acum. Spre deosebire însă de materia pozitiva, materia negativa spiritual are însuşiri deosebite de la persoană la persoană în funcţie de structura de caracter şi de stadiul de evoluţie al fiecăruia. În acest fel deosebirile de caracter se reflecta la spirite în culorile sale de bază.

Astfel oamenii cinstiţi echilibraţi cu culoarea gri – un gri mai mult sau mai puţin închis sau deschis. Către alb trec cei ce sunt mai activi, cei cu idei şi în general creatori de arta, cercetători în ştiinţe şi mari luptători pentru dreptate sociala şi adevăr.

Albul când este generalizat începe să lumineze; poate fi un alb mat, un alb luminos, alb scânteietor şi alb strălucitor, ultimele nefiind proprii pământului. Adică pe pământ au fost câţiva albi luminoşi dar ei nu aparţin de sfera pământească ci erau veniţi din înaltele caturi ale

Împărăţiei Luminii. Dar dacă cei cinstiţi şi harnici au culori de diferite culori de gri, cei necinstiţi au nuanţe de maron, orgolioşii, dictatorii, tind spre galben închis, desfrânaţii au proprie culoarea albastra iar criminalii roşu. Foarte multe spirite sunt însă murdare, un amalgam de culori ca unii ce se pretează la orice spre aşi însuşi bunuri ce nu le aparţin cu procedee necinstite. Cele mai dramatice stări sunt spiritele negre care implica existenta unor structuri diabolice care îmbina banditismul rafinat cu crima indirecta, înfăţişarea cea mai oribila asociata cu minciuna şi viclenia.

Previziunile apocaliptice privitor la uriaşa intervenţie chimica divina se va materializa prin fenomenul „marelui pârjol” care va nimici toate spiritele inferioare, adică toţi cei ce nu au culoare gri şi alb. Va fi un adevărat masacru al celor murdari, al celor răi care asemeni unor pomi ce nu dau rod, vor fi scoşi din rădăcini şi daţi spre mistuire focului. Aceasta va fi ceea ce noi numim judecata din urmă, răzbunarea sângelui sfinţilor curs de-a lungul istoriei, precum şi pedepsirea prin ardere a spiritelor murdare şi negre care au condus dramatica istorie a acestui pământ.

Când Hristos a spus fariseilor „voi sunteţi din lumea aceasta, Eu însă sunt din altă lume” a dat de înţeles atât provenienţa Sa înalta cât şi deosebirea dintre cele două lumi: lumea luminilor şi lumea întunericului. Faptul ca Hristos nu a chemat la înţelegere pe farisei, nu i-a chemat la pocăinţă şi îndreptare demonstra faptul ca Hristos le cunoştea esenţele negre care nu mai pot fi recuperate. Neghina nu poate deveni grâu şi nici grâul neghina. Între aceste două lumi exista o prăpastie peste care nu se poate trece.

În răstimpul cât am stat cu Ianoş la spital într-una din nopţi am trăit un fenomen neobişnuit: în timp ce dormeam, la un moment dat m-am trezit cu o conştiinţă dubla: corpul pozitiv rămăsese culcat în pat iar spiritul a ieşit din corp, s-a desprins şi în faţa mea am văzut spiritul lui Ianoş într-o lumină scânteietoare. Privindu-l extaziat am

reintrat în corpul meu pozitiv şi m-am trezit.

Am înţeles atunci ca Ianoş este un spirit mare, deosebit de evoluat, Ianoş având el însuşi conştiinţa aceasta.

Am stat împreună cu Ianoş la spital aproape două luni de zile până în februarie, până când împreună am plecat din spital în colonia de munca Grădina care era la câţiva km. De Salcia. La Grădina am făcut parte din brigada de inapţi. Cu toate că ma simţeam foarte bine cu sănătatea, am refuzat să mai lucrez rezistând la toate presiunile gardienilor şi chiar a comandantului cu care am avut numeroase conflicte din cauza unor abuzuri pe care le făcea deţinuţilor. Astfel am ajuns să fiu mutat disciplinar la Gherla.

GHERLA

Intrarea în Gherla a însemnat un adevărat salt calitativ: exista canalizare, closet în camere şi chiuvete, calorifer, curăţenie, fără noroaie, cu ziare în camera iar la câtva timp după aceea au început să ne aducă şi filme de două ori pe lună. Trecuseră anii de teroare şi veniseră vremi mai bune.

La scurt timp după venirea mea în Gherla într-o noapte s-a repetat fenomenul din spital: m-am desprins cu spiritul de trup. În prima noapte am făcut un ocol prin camera ca un fel de zbor, a doua noapte m-am plimbat prin întreaga puşcărie pana la pichetul de control pentru ca în a treia noapte să mă ridic spre înălţimi dar nu mi-am mai adus aminte unde am fost.

Tot în Gherla am avut un fel de vis real: m-am trezit în faţa cu Iisus Hristos. Era de o frumuseţe fascinanta. I-am privit extaziat fata plină de lumina şi am observat cum în jurul corpului sau spaţial era plin de lumina pe care o emana. În timp ce îl priveam s-a născut în mine dorinţa de a-L vedea strălucind aşa cum îl văzuseră cei trei apostoli pe muntele Taborului. Îmi ţinea mâinile în mâinile Sale şi înţelegând dorinţa mea a spus: „Bine, dacă vrei tu!...” şi în clipa aceea i s-a luminat din ce în ce fata de a ajuns asemenea soarelui cu o gigantică aureola.

M-am trezit plângând de bucurie. Nu am ştiut de fusese vis sau realitate. Totul fusese firesc, inedit, extraordinar. Nu poit uita expresia aceea plină de farmec de o frumuseţe divina mai presus de orice icoana, nu pot uita trăsăturile acelea în care bărbăţia se îmbină armonios cu feminatatea. A fost visul acesta ca o arvuna ca o confirmare ca drumul pe care mergeam era cel adevărat, ca ultimele aflări şi cercetări alături de Ianoş se înscriau pe linia ascendenta a căutărilor unui mare răspuns.

„Zorii” reveniseră în conştiinţa mea şi visul acesta în care văzusem splendoarea chipului lui Hristos îmi dădu curajul şi încrederea necesară pentru a crede cu toată fiinţa ca Veronica într-adevăr va fi soţia mea. M-am întâlnit cu Miluca într-o celula în care ne strânsesem cei ce voiau să muncească. Nu am putut face fata efortului fizic din pricina stării de exaltare în care mă aflam. În schimb am avut bucuria sa ma destăinuiesc lui Miluca un suflet de o bunătate şi o puritate rara. Lui i-am povestit despre toate experienţele şi cercetările făcute de mine alături de Ianoş, de marele pârjol, marele seceriş, despre Oraşul de Aur – Noul Ierusalim, lui i-am spus despre nebunia căsătoriei mele cu Veronica. I-am povestit tot ataşamentul meu fata de aceasta fiinţă încă din copilărie şi de toate discuţiile mele cu Veronica în care aceasta obişnuia să-mi spună „toiagul bătrâneţilor mele”. Miluca ma urmarea privindu-mă cu ochii mari şi nu ştia ce să mai creadă. Şi mie mi se păreau povesti dar aveau prea multe date reale, toate plecau de la date reale, experimentate, trăite, gândite de la întâmplări concrete care se legau care aveau o structura logica, raţională cu toate că multe păreau absurde sau de domeniul fantasticului.

În perioada cât am stat la Gherla am abordat visele premonitorie. Am visat eliberarea, am visat întâlnirea cu Veronica, nenumărate scene care mai târziu aveau să se realizeze cu o nesperata precizie.

Povesteam bazaconiile mele celor din jurul meu, celor apropiaţi le spuneam cu precizie despre iminenta noastră punere în libertate deoarece visele mi se

îndeplineau cu o precizie uluitoare. Mi-aduc aminte de pildă, cum visam percheziţiile. Era foarte important deoarece puteam să-mi ascund pungile de plastic pe care scriam poezii pe un strat de săpun prăfuit cu praf de var luat de pe pereţi.

Începusem să fac poezii, poeme cu o tematica inspirata din problemele mele personale. Nu am păstrat din cele peste patruzeci de poezii şi poeme decât poemul iubirii (prima parte) şi psalmii morţii temporare pe care îi scrisesem la „carcera” pedepsit pentru ca participasem la bătaia unui „turnător” care ne făcuse pe toţi reacţionari şi duşmani ai regimului. Dăduse dovada de culmea obrăzniciei şi ne insultase de parca el nu era la cot cu noi ci, ştiu eu ce om de valoare era, iar noi nişte lepădături. Eram vreo 70 de deţinuţi într-o cameră mare dew 20/8 m. Şi toţi au fost revoltaţi de insultele şi ameninţările acelui individ…

Le dădea furios asigurări ca eliberarea putea veni de la o zi la alta. Eram prin decembrie 1963. Profesorul Hilart, unul din colegii mei de camera mai apropiat fiind de mine îi dam asigurări mereu de iminenta noastră eliberare. Satul la un moment dat de promisiunile mele bune în care nu credea mi-a spus să-mi precizez previziunile, adică pana în ce luna vom fi eliberaţi şi dacă nu se realizează să încetez să-i mai spun de visele mele care îmi prevesteau eliberarea. Am ales luna februarie 1964 ca limita pana când vom fi eliberaţi.

ELIBERAREA

N-a fost însă în februarie; a fost în schimb în aprilie 1964, adică cu două luni mai târziu. Plecarea, eliberarea o trăisem cu mult timp înainte. În ziua aceea de 18 aprilie 1964 nu a fost decât o simplă schimbare de décor, dar şi nerăbdarea întâlnirii cu Veronica care însemna verificarea previziunilor lui Ianoş şi a viselor mele, care trebuiau să se împlinească.

L-am găsit cu greu pe tata în Bucureşti. Bucuria revederii a fost de nedescris. Bietul tata râdea şi plângea deodată. L-am luat încet cu vorba despre Veronica ca să-l

obişnuiesc. Până la urmă i-am spus despre intenţia mea de a o lua în căsătorie. S-a uitat la mine ca la un „sărit de pe fix”. Eu însă nu concepeam să fiu contrazis. Întâi am fost s-o văd pe mama la Văratic pentru ca spre deosebire de tata care fusese scos din mănăstirea Slatina în 1959, lui mamai se aprobase să rămână călugăriţă. Am găsit-o în mare suferinţă în neînţelegere din partea celor ce o înconjurau astfel încât au determinat-o să vie în Bucureşti aducându-o la cunoştinţă apropiatele evenimente ce urmau să se petreacă, în urma celor discutate spiritele împreună cu Ianoş. Pe Veronica am găsit-o la Galaţi, era plecata la bai la Herculane şi am vorbit eu cu dânsa la telefon exprimându-i dragostea şi nerăbdarea de a o vedea.

Ne-am întâlnit în Gara de Nord în Bucureşti, ea venind de la Herculane. Bucuria revederii a fost mare, nespus de mare. I-am spus, i-am mărturist dragostea mea, mi-a răspuns spunându-mi cât de mult ţinea ea la mine dar era rezervata referitor la căsătorie: prezenta celorlalte maici, cele peste trei sute de fete să le lase ar fi însemnat un fel de trădare şi o calcare a voturilor călugăreşti. I-am vorbit despre Ianoş, despre faptul ca cercetasem pe cei ce veniseră la dansa sa o pună să facă mănăstire, despre faptul ca acel bătrân care venise în miriştea cu porumb nu era altcineva decât un mare spirit cu numele de Siu Karta cu care vorbisem în puşcărie alături de Ianoş. S-a arătat interesata să-l cunoască adică să facem o chemare şi să stăm de vorbă cu el imediat ce aveam să avem condiţii prielnice. I-am vorbit de iminenta apropiere a marilor evenimente prin care aveam să cunoaştem intervenţia cerului în mersul evenimentelor pământene ca şi noi alături de Ianoş aveam o oarecare importanta în descoperirea adevăratei evanghelii a lui Hristos, depăşirea religie ca forma de cult şi accesul la filosofia christianica, cu caracter ştiinţific. Toate acestea Veronica le primea cu rezerve şi mă mira faptul ca nu împărtăşea acelaşi entuziasm cu mine. De fapt, ampartasea bucuria şi încrederea în venirea acestor evenimente dar nu le vedea prea aproape, adică simţea ca aşteptarea avea să se mai

prelungească. Eu însă credeam orbeşte în apropierea declanşării evenimentelor mult aşteptate. Important rămăsese faptul ca Veronica îmi primise dragostea şi credea în existenta spiritului – implicit în reîntrupare. Şi poate şi mai important era faptul ca Veronica primise explicaţia apariţiilor ei, prin persoana lui Siu Karta şi nu ţinuse mortis la autenticitatea personajului care îi apăruse în timpul când era la mănăstire adică era de acord şi înţelegea necesitatea substituirilor lui Siu Karta în bătrân, Ioan Evanghelistul, Simion Stâlpnicul şi alţii. Veronica era tocmai în perioada când voia sa se mute de la Galaţi la Poiana Ţapului. Fapt care s-a şi petrecut în luna iunie 1964. eu nu înţelegeam aceasta mutare la Poiana Ţapului deoarece cui ma aşteptam ca ea să primească să se căsătorească cu mine şi deci să vină la Bucureşti.

Statul la Poiana Ţapului însă avea să dureze numai câteva luni adică până în noiembrie al aceluiaşi an… În acest răstimp însă am făcut paşi mari pe linia cercetărilor. Am făcut mai întâi cunoştinţă cu Siu Karta; apoi cu sotia acestuia, frumoasa şi zglobia Serafia care ne-au povestit mai întâi viaţa lor, ne-au încurajat în dragostea noastră şi au început să ne răspundă la problemele ce le aveam. În prezenta lui Siu Karta care de acum avea să ne asiste la toate cercetările, am început să chemăm pe marile personalităţi ale istoriei, pe marii oameni de ştiinţă şi arta din toate timpurile.

A venit între timp şi Ianoş din închisoare prin luna iunie, l-am prezentat şi Veronicăi şi nu am putut evita conflictul care a intervenit între Veronica şi Ianoş între religiozitatea Veronicăi şi spiritul liber al lui Ianoş, eliberat de orice forma religioasă. Dar până la urmă s-au împăcat.

Prin luna noiembrie Veronica a intrat în conflict cu cele două maici cu care stătea la Poiana Ţapului astfel încât deznodământul mult aşteptat de mine s-a petrecut. Veronica a vândut casa de la Poiana Ţapului şi a venit la mine în Bucureşti. Pe 5 decembrie 1964 am făcut cununia civilă, cea religioasă am făcut-o ceva mai târziu.

Stăteam într-o garsoniera împreună cu părinţii mei,

cu tata şi cu mama pe care o adusesem de la Văratic. Nu am putut sta prea mult timp împreună astfel încât în primăvara anului viitor am cumpărat un apartament cu două camere pe strada Cobălcescu. Aici în Cobălcescu au urmat doi ani de cercetări în lumea spiritelor. Am chemat, am discutat şi am aflat culorile spirituale şi locul ce îl aveau în cealaltă lume sute de spirite. Scriam tot ce cercetam, stenografiam şi transcriam toate discuţiile cu spiritele pe care le cercetam. Siu Karta era nelipsit de la toate şedinţele noastre. Cercetând, am ajuns la concluzia că lumea nevăzută este stabilita într-o spirala cu noua nivele distincte, noua straturi. Este vorba de lumea spiritelor bunicele care se aflau în straturile I şi II, pana la spiritele cele mai evoluate din ultimul strat: al IX-lea. În afară de chemarea spiritelor pentru cercetare şi aflarea esenţei lor, a culorilor bazale, a rangului şi al stratului în care erau, Veronica a mai realizat şi desprinderea, călătorind însoţită de Siu Karta şi Galilei în toate straturile pana la al VII-lea. Mai departe nu am continuat. O interesanta călătorie în spirit a realizat Veronica într-o planeta locuita denumita Zefirius.

După doi ani de la eliberare adică în 1966 am primit şi aprobarea de a-mi da diploma în arhitectura. Astfel încât am început lucrul (lucrasem doi ani la institutul de proiectări pentru construcţii Tip) şi în decembrie 1966 pana în august 1967 am dat diploma luând un calificativ onorabil cu toate dificultăţile pe care le-am avut din pricina întreruperii studiului.

Am primit post de arhitect în Bucureşti la Institutul de proiectări al cailor ferate. Aici am dat de un şef de atelier inginer constructor care nici nu voia să audă de arhitectura considerând-o depăşită, ca secolul nostru este secolul funcţionalismului şi utilitarismului şi ca atare nu avea rost arhitectura. Când mă vedea studiind faţadele spunea ca ma ocup de pictură. El ma făcea „poet” eu îl făceam „ageamiu”.

Între timp cercetările cu Veronica le încheiasem. Nu eram satisfăcut de cercetări şi mai ales eram revoltat ca

evenimentele anunţate de spiritele din închisoare întârziau să înceapă. Sperasem enorm în intervenţia grabnica a cerului asupra pământului şi după trei ani trecuţi de la eliberare visul se spulberase, toate speranţele se transformaseră într-o adâncă decepţie care avea să mă conducă la adevăr.

Într-adevăr am abandonat cercetările decepţionat atât de rezultatul lor nesatisfăcător, am abandonat şi frumosul vis al unui Nou Ierusalim pe care îl plămădisem alături de Ianoş.

ŞARADELE – VECHIUL TESTAMENT

Singura realizare era aceea ca din discuţiile pe care le aveam cu pictorul şi colegul meu Nae, reuşisem să dezleg şaradele Vechiului Testament oferite de proroci referitor la ideea Mirelui şi a Miresei precum şi a Sionului şi a Noului Ierusalim. Citind şi recitind prorocii Vechiului Testament şi oprindu-mă îndeosebi asupra lui Iezechil şi Isaia reuşisem să clarific legătură între noţiunile de fecioara, mireasa, femeie, dărâmarea vechiului Ierusalim şi construirea unui Nou Ierusalim cu muntele Sionului.

Evoluţia spiritualităţii pe pământ în concepţia prorocilor Vechiului Testament este înfăţişată simbolic prin legătura dintre bărbat (cerul) şi femeie (pământ).

Terminologia biblica consacrata unui înţeles amplu, noţiunile de FECIOARA-MIREASA-FEMEIE într-o înlănţuire fireasca menita sa ilustreze evoluţia lumii pământene din faza copilăriei, către stadiul dew fecioara cu forme pline, care, tinde către stadiul MIREASA pregătită de NUNTA, pregătită să ia pe „Dumnezeu” de bărbat.

„Dumnezeu” este prezentat ca un guvernator care priveşte peste pământ urmărind evoluţia fiecărei naţiuni, profilul filosofic, concepţia despre w viaţa, felul în care sunt respectate, legile şi marile principii ale unei orientări la nivel de „morala naţională”. Prorocii sunt cei aleşi, trimişii cerului să călăuzească popoarele către o forma superioara de înţelegere şi credinţa.

Popoarele tinere sunt asemuite stadiului de fecioara

care nu a cunoscut însă „bărbat” – bărbat însemnând ideologie, concepţie, filosofie, popoarele care încă nu sunt „pregătite” adică nu au încă acumulate bunuri spirituale. Faza de MIREASA implica o anumită pregătire în vederea nunţii, sunt popoarele care au evoluat în materie de bunuri spirituale create în timp, popoare care au o „zestre”: aur, argint, veşminte şi podoabe prin care se înţelege întreaga comoara a tradiţiei în literatura, poezie, arta şi gândire, popoarele care au adus o contribuţie concreta la fondul de ştiinţă şi cultura universala: „au doară uita fata podoaba sa şi mireasa găteala sa? (Iezechil II, 32). Stadiul d emireasa însă implica şi o anumită alegere între mai mulţi bărbaţi adică este o referire directa la faptul ca popoarele îşi însuşesc o anumită concepţie despre viaţa alegând dintre multitudinea de concepţii care exista, pe aceea care îi răspunde propriului ei profil moral şi spiritual.

În felul acesta istoria apare ca un adevărat şantier în care se clădesc felurite concepţii despre lume şi viaţa, despre dreptate şi adevăr. Noţiunea biblica de MIREASA implica deci un anumit stadiu de maturitate în gândire, un anumit bagaj în materie de filosofie, ştiinţa şi arta care este rezultatul evoluţiei sale milenare. „Bogăţia” unui popor înseamnă tocmai aceste cuceriri şi realizări filosofice ştiinţifice şi artistice, care au şi înţeles de „rod” al unui popor. Venirea MIRELUI este legată tocmai de acest „nivel” de pregătire în vederea NUNŢII adică a unirii miresei cu mirele la vremea atingerii unui nivel convenabil de pregătire, le vremea când un popor a atins un anumit stadiu de pregătire necesar şi indispensabil, atingerea unui nivel de „vrednicie” şi „merit” pe treapta aceea în care un popor a devenit „apt” şi „vrednic” de a primi direct concepţia divina, filosofia lumii care e capabilă să dea răspuns tuturor întrebărilor care au frământat filosofiile lumii.

Pământul însă este alcătuit din mai multe popoare, din mai multe naţii şi aceasta explica noţiunea de „popor ales” adică Dumnezeu, la sfârşitul etapei de pregătire a popoarelor va primi şi îşi va alege ca mireasa pe acea

naţiune care este cea mai apta, cea mai vrednica, cea mai frumoasă pentru a se uni cu ea, aceasta însemnând ca acelui popor Dumnezeu se va descoperi direct, poporul acela devenind „lumina spre iluminarea tuturor celorlalte popoare” şi spre gloria acelei naţiuni care a reuşit să aibă cele mai autentice şi cele mai valoroase bogăţii. Desigur aceasta alegere înseamnă în mod realist alegerea acelui popor care în istoria sa milenara nu a subjugat alte popoare, un popor care a luptat cinstit să-şi apere independenta, un popor care nu a purtat războaie de cuceriri, care nu a exploatat alte popoare, care nu a exercitat dictatori cu forţa armelor care a fost obiectul opcaitaţii altor popoare şi care şi-a vărsat sângele în brazda plugului pasnic apărându-şi dreptul la existenta, un popor care cu posibilităţi modeste a realizat aur din punct de vedere filosofic, moral şi artistic.

În legătură cu noţiunea de „popor ales” prorocii Vechiului Testament evidenţiază faptlu ca încă din faza de copilărie a umanităţii, Dumnezeu ar fi ales provizoriu poporul Israelitean căutând şi preocupându-se mai îndeaproape spre a-l face vrednic, dar poporul lui Israel în loc să-şi însuşească prorocirile şi oamenii luminaţi a căzut în DESFRÂNARE. Prin DESFRÂNARE prorocii şi oamenii înţeleg pe poporul care vorbind de sfinţenie, dreptate şi adevăr, înşală pe alţii şi îi exploatează în scopul acumulării de bunuri materiale, adică folosirea minciunii, vicleniei şi nedreptăţilor.

În acest sens cel mai clar vorbeşte Iezechil în capitolul 16 în care arata cum Dumnezeu s-a îngrijit de pregătirea lui „Dar acel popor a nadjaduit în frumuseţea lui şi folosindu-se de podoabele lui a început să dESFRÂNEZE cheltuindu-şi bogăţia cu tot „trecătorul”, adică alergând după bunuri materiale.

„Ai luat din hainele tale şi te-ai DESFRÂNAT acolo, cum niciodată nu s-a mai întâmplat şi nici nu se va mai întâmplă” (Iezechil XVI, 16). Faptul că este vorba de o trădare a marilor idealuri sociale de cinste, corectitudine, dreptate şi adevăr, faptul ca Israel a abandonat şi a

provocat cu făţărnicie aceste idei numai verbal dar în fapte a umblat după profitul material, dovedeşte versetul 17 capitolul XVI al aceluiaşi Iezechil:

„Ai luat lucrurile tale de găteala, făcute din AURUL meu şi din ARGINTUL meu, pe care ţi l-am dat eu şi ţi-ai făcut chipuri de bărbat şi te-ai desfrânat cu ele”.

Pentru aceasta deosebit de grava abatere, prorocii bibliei vestesc în unnimitate „pedeapsa” care va veni asupra falsului Israel (Israel înseamnă „aflător de Dumnezeu). Să ne oprim în acelaşi capitol citat mai sus la versetele 38 – 42:

„Judeca-te-voi cum se judeca femeile adultere; te voi da în mâinile acelora şi ei vor dărâma casele tale de desfrânare, vor risipi înălţimile tale, vor rupe de pe tine hainele tale, vor lua podoabele tale şi te vor lăsa goală. Voi strânge asupra ta adunare şi te vor ucide cu pietre şi cu sabia te vor tăia;...te vor judeca înaintea ochilor multor femei (popoare). Îmi voi potoli cu tine URGIA mea şi mă voi linişti şi nu mă mai voi mania”.

În acest sens capătă înţeles şi noţiunile de Vechi Israel, care va fi pierdut, vechi Ierusalim ce va fi dărâmat şi vechi Sion ce va fi desfiinţat în timp ce va fi un nou Israel adică un popor nou care îl va afla pe Dumnezeu.

Felul în care sunt înfăţişate evenimentele de către autorii Vechiului Testament, ca şi felul în care a decurs istoria lumii rezulta ca Dumnezeu rămâne ascuns pe parcursul tuturor epocilor aruncând doar seminţele înţelepciunii Sale urmând ca să coboare direct şi în mod deschis la vremea secerişului spre a arde neghina şi spre a da drepturile cuvenite graului. Mai clar este însuşi Iisus Hristos care prevesteşte „o turmă şi-un pastor”, o vreme când va veni pe norii cerului şi va vorbi deschis despre „Tatăl” nu prin pilde şi parabole. Biblia şi prorocii vorbesc în acelaşi sens despre un nou Israel în mijlocul căruia Dumnezeu va trăi veşnic. Noul Ierusalim este simbolul poporului ales la sfârşitul „perioadei de trecere” care va primi cinstea de a fi cei ce-L vor primi pe Dumnezeul cel viu şi adevărat, care va colabora direct vizibil, palpabil şi

experimentabil din punct de vedere ştiinţific. „În vremea aceea Ierusalimul se va numi tronul Domnului şi toate popoarele se vor aduna la Ierusalim pentru a cinsti pe Dumnezeu şi filosofia Sa cea adevărată” (Ieremia III, 7).

„Cetatea” Ierusalimului este filosofia divinp, adevărata ideologie christianica care va fi asemenea unor ziduri ce nu vor mai putea fi dărâmate de nimeni niciodată.

Dar în mijlocul acestui popor ales va fi un munte asemeni muntelui Sionului adică adunarea înţelepţilor, a bătrânilor, elita spirituala a poporului ales. „Bine este cuvântat Domnul din Sion cel ce locuieşte în Ierusalim” (psalm 134, 21);

„Ţie se cuvine lauda Dumnezeule în Sion şi în Ierusalim ţi se vor împlini toate jurămintele tale” (psalm 64, 1);

„Dumnezeu va face să biruiască Sionul... şi se vor aşeza acolo aleşii Lui şi L vor moşteni” (psalm 68, 39);

„Cortul lui a fost în Selim dar locuinţa Sa este în Sion (psalmul 75 al lui Asaf verset 2);

„A ales Domnul muntele Sionului pe care l-a iubit şi a zidit biserica măreaţă ca cerul şi trainica pe vecie ca pământul” (psalmul 77 al lui Asaf; 68, 69);

„Domnul iubeşte porţile Sionului mai mult decât toate celelalte locaşuri: Lucruri slăvite se spun despre tine cetate a lui Dumnezeu! Se va zice despre Sion: cutare bărbat s-a născut în Sion ca însuşi Cel de Sus l-a întărit pe dansul” (psalmul 86 al lui Core);

„Căci Domnul a ales Sionul şi a voit să-i fie locuinţa zicând: Acolo-i pe veci locul meu de odihna, acolo voi locui că l-am dorit... asupra lui va străluci sfinţenia mea” (psalm 131; 13, 14);

„Doamne cine va locui în lăcaşul Tău sau cine va sălăşlui în dreptate şi grăieşte numai adevărul?” (psalmul 14 al lui David; 1, 2);

„Domnul va face să strălucească Sionul... şi se vor aşeza aleşii lui şi-l vor moşteni” (psalm 68);

„Muntele Sionului este o înălţime minunata, podoaba şi bucuria a tot pământul. Străbateţi tot Sionul şi încurajaţi

zidurile lui; număraţi toate turnurile lui, cercetaţi-i întăriturile lui şi priviţi mulţimea palatelor lui” (psalmul 47 al lui David, 2, 13).

Toate acestea justificau pe deplin planul Oraşului de Aur la care gândisem cu Ianoş în închisoare căci.

„Pentru Sion nu voi tăcea – zice Domnul – şi pentru Ierusalim nu voi locui, pana ce dreptatea lui va împrăştia raze ca o strălucire de slava şi mântuirea va arde ca o flacără” (Isaia LXXII; 1);

„Căci va zice Domnul Sionului şi se va arata în toată slava Sa! (psalmul 100 al lui David; 17).

Dar toate acestea întârziau să se realizeze. Trecuseră aproape patru ani de când Ianoş spusese de iminenta apropiere a deznodământului dar aceasta întârzia să se arate.

Am început încet, încet, lent să cad în deznădejde, să le consider pe toate visuri, povesti învechite.

ÎN GERMANIA FEDERALA

Discuţiile cu spiritele le consideram inutile şi de niciun folos de vreme ce stăteam cu toate acele scrise în sertar de teama autorităţilor şi a timpului neprielnic.

Aceasta a coincis cu data la care eu reuşisem să capăt aprobarea sa plec pentru trei luni de zile în Republica Federala Germania, la un prieten pe nume Iohann Liss. Fiind o veche cunoştinţă de-a lui Veronica şi văzându-mă că am nevoie de o maşină, Iohann mi-a făcut cadou un Volkswagen 1300 urmând să vin în Germania şi să-i lucrez nişte proiecte.

Astfel la data de 30 noiembrie 1972 am plecat cu avionul hotărât să rămân în R.F.G. Mi-am luat cu mine icoana Rugului Aprins pictata de mine după o icoana de-a părintelui Daniil, mi-am luat Biblia, filocaliile, patericul, cărţile de fizica şi chimie precum şi o bandă de magnetofon cu colinde şi slujba de la la Antim cu speranţa de a întâlni acolo în R.F.G. O societate aleasa cu care să pot comunica. Plecam convins ca acolo ma voi putea realiza, ca voi găsi posibilităţi materiale de a publica, ca voi avea timp să scriu, ca voi găsi oameni care ca şi mine

aşteptau „tulburarea apei”…Multe speranţe îmi pusesem pe „prietenul” meu Iohann care era un catolic convins, cam bigot şi cam îngust în vederi dar părea sincer ataşat de perceptele credinţei creştine. Alături de Iohann am început să-mi făuresc tot felul de planuri de viitor. E adevărat că avea mult de lucru şi foarte urgent trebuia să-i proiectez un hotel pentru circa 120 de paturi, a cărui construcţie urma să înceapă chiar în primăvara anului următor, 1973. Am început aşa dar să proiectez hotelul. Lucram de dimineaţă de la ora 7 până seara la 10 – 11. Lucram şi sâmbăta spre deosebire de ceilalţi salariaţi ai lui care nu lucrau mai mult de 8 ore pe zi iar sâmbătă şi duminica nu dădeau pe la birou. Îmi oferise 3.000 de mărci pe lună, primele trei luni după care avea să-mi dea numai 2000 de mărci. Între timp am aflat ca Iohann plătise unui arhitect german 34.000 de mărci pentru un simplu proiect, dar plătise conform uzanţelor 5% din valoarea construcţiei proiectate. Am aflat în felul acesta ca „bunul meu Hans” în realitate voia să facă cu mine o afacere în sensul de a economisi pentru proiectare şi aceşti bani să-i ia el. Contrariat şi revoltat pe acest procedeu de-a dreptul josnic am căutat să duc o muncă de lămurire astfel încât să-l fac să-mi plătească şi mie aşa cum ar fi făcut-o cu un arhitect neamţ.

Prima luna am locuit în casa lui, un adevărat palat cu trei bai şi piscina acoperita şi aer condiţionat. După prima luna de stat la el, mi-am găsit un foarte frumos apartament la cca. 2 km. De Bissendorf la o familie de muncitori înstăriţi. Timpul liber îl petreceam stand şi citind. În scurt timp am înţeles că şi în Germania nu erau condiţii prielnice pentru mine. Nemţii alcătuiau un popor materialist care alerga ahtiat după bani şi bunuri materiale plus ca, străin fiind, nemţii foarte naţionalişti încercau un fel de izolare fata de mine. În plus nu aveam căldura romanilor, erau foarte familişti, retraşi şi reci.

Pe la începutul lui februarie s-a petrecut cu mine un fapt cu totul deosebit.

Era într-o duminica după amiaza în apartamentul pe

care-l închiriasem în Bissendorf-Witze la familia Raabe. Stătusem singur tot timpul şi reflectam asupra ultimelor evenimente politice cu mari fluctuaţii familiare. Dolarul american încerca prin tot felul de artificii să se salveze în două mărci vest-germane. Eram consternat în faţa atâtor maşinaţii financiare în care o tară cauta să-şi salveze moneda în dauna altor tari. Vedeam în toate aceste evenimente haosul care stăpâneşte lumea politica, ambiguitatea principiilor cu care fiecare tasa îşi apără politica şi punctele de vedere diferite care cunoşteau un neliniştitor impas.

Priveam în acelaşi timp prin prisma apocalipsului şi înţelegeam necesitatea unei intervenţii divine care să stăvilească acţiunile nefaste ale politicii financiare şi să desfiinţeze autorititatea falsa a celui ce este mai înarmat, care să absolve omenirea de confuzie şi, care să stăvilească cursa înarmărilor şi să zdrobească pe cei ce vor cu orice chip să dicteze altora, de pe poziţii de forţă războinică şi avuţie financiară.

Era o vreme mohorâtă cu cerul acoperit cu nori groşi şi negri. Bătea vântul. La un moment dat am auzit patru bătăi în geam. Locuiam la etaj şi nimeni nu putea ajunge. Am înţeles că e vorba de un fenomen ocult. Am auzit apoi cuvintele: „ridică-te şi apropie-te!” M-am ridicat de pe fotoliul în care stăteam şi m-am apropiat la fereastră. Din nou am auzit cele patru bătăi în geamul care era închis. În clipa aceea, cum stăteam în picioare în faţa ferestrei am văzut cum norii au început să se depărteze filtrând lumina cerului, dându-se deoparte şi de alta şi ca printr-un miracol a apărut soarele iar vântul a încetat să mai bată. În clipa aceea ochii mi-au rămas pironiţi spre mare şi am văzut cerul întreg deschis, toate treptele luminii desfăşurate de-a dreapta şi de-a stânga soarelui, iar în centru se contura dominând întreaga lume a luminilor. Eram într-o încordare ajunsă la paroxism. În acel moment am auzit din nou cele patru lovituri în geam şi dinspre centrul de lumina am auzit un glas: „Ai cuvântul! Vorbeşte!”

Şi-am început rar, cu răsuflarea întretăiată ca într-un suprem effort chinuitor, să expun situaţia de pe pământ, confuzia, haosul, suferinţa, rezultate ale faptului că pământul este condus de bandiţi şi ticăloşi care îmbrăcaţi în fracuri şi dotaţi cu limuzine trăiesc pe spinarea maselor de truditori cinstiţi şi nevinovaţi care nu mai pot face niciun pas spre eliberare! Am exprimat apoi convingerea că nu se mai poate întreprinde nimic concret pe pământ deoarece suntem ameninţaţi cu gratiile şi pistolul. Am cerut de aceea putere; putere din puterea divina (il simţeam alături de mine pe Ianoş), am cerut ajutor concret, am cerut har şi radiaţii opalice care să ne facă apţi de a înfrânge puterile satanice care ocârmuiesc lumea. Şi-n momentul acela am simţit potopindu-mă un flux de radiaţii ca un curent electric pătrunzându-mi din cap şi umeri pana în vârful degetelor. Copleşit m-am prăbuşit pe fotoliu plângând de emoţie, de bucurie. O imensă bucurie mi-a invadat sufletul şi m-am gândit imediat să merg la Iohann să-i povestesc cele întâmplate. Aveam certitudinea ca cele spuse au fost ascultate să ca beneficiam de o armura a binecuvântării. M-a surprins însă furtuna, care se declanşase din senin. Fusese linişte şi o totala acalmie şi brusc cerul s-a acoperit cu nori foarte aproape de pământ iar furtuna iscata spontan aducea vârtejuri de praf şi frunze, copacii se legănau vijelios şi-o ploaie se porni răpăind pe acoperişuri.

Am coborât în graba şi scoţând maşina din garaj am pornit spre Iohann. Ştergătoarele mergeau la viteza maxima şi nu reuşeam să depărtez de pe parbriz zăpadă şi grindina care cădea de parca se rupsese norii. Mergeam foarte încet din cauza lipsei de vizibilitate şi pericol de a derapa. Brusc s-a oprit şi grindina şi zăpadă, doar vântul mai continua sa bată. Pe şoseaua pe care mergeam am observat un bărbat şi o femeie care fuseseră surprinşi de ploaie, de grindina şi acum mergeau liniştiţi în aceiaşi direcţie cu mine. Am oprit lângă ei, cu gândul de a-i duce spre casă. Erau uzi leoarcă. Am deschis portiera la maşină şi i-am invitat cu amabilitate. Bărbatul s-a aplecat să intre,

dar când m-a privit a deschis ochii mari şi a meuntat să mai intre spunând că va merge pe jos. Mi-am dat seama că pesemne expresia fetei mele i-a speriat.

Am ajuns la Iohann şi am încercat să-i povestesc. M-a podidit plânsul. I-am spus despre bătăile în geam dar m-a sfătuit să merg neapărat la un doctor de nervi pentru că nu sunt sănătos.

Am fost dezamăgit oarecum, dar ce importanta mai avea acest Iohann din moment ce binecuvântarea ce o primisem valora ca cea mai preţioasă garanţie că vom primi putere să biruim, ca Rugul Aprins va străluci mai întâi în Germania, apoi încet, încet în toată lumea. M-am întors acasă. Eram beat de fericire. Aveam certitudinea ca în curând evenimentele se vor precipita de aşa natură încât toţi vor recunoaşte magnificul simbol al Rugului Aprins.

Priveam mereu icoana Rugului Aprins ce o adusesem din tara şi înţelegeam cele trei etape ale evoluţiei spirituale: cunoaşterea – iubirea şi-n cele din urma LUMINA care corespundeau clasicelor faze:

1. via purgativa;
2. via iluminativa şi
3. via unitiva de care vorbiseră cu secole în urmă: Dionise Pseudoareopagitul, Fericitul Augustin şi Iohann Tauler. Căpătasem o stare deoseita de înţelegere, eram mult mai lucid, minte-mi era mult mai transparentă. Aveam o mult mai mare capacitate de a înţelege, o mult mai mare putere de cuprindere, toate le înţelegeam mult mai uşor şi capacitatea de a visa se înzecise.

Vedeam cum hotelul şi blocurile ce le proiectasem pentru Iohann aveau să devină hoteluri pentru a primi pe cei ce se alătura mişcării noastre spirituale. Pe Veronica o vedeam alături de mine în toate şi de aceea îi şi scrisesem să vină în Germania. La fel şi lui Ianoş, vorbisem cu un farmacist în plante medicinale să-i scrie ca din partea farmaciei şi să-l invite în Germania.

Încrederea în care rămăsesem după acea rugăciune era atât de mare, încât trăiam certitudinea regenerării

spirituale a întregii lumi. Radiaţiile acelea, acel curent care ma pătrunsese îmi dădea atâta putere şi înţelegere, încât nu mai avea somn. Nu dormeam zile întregi sau aţipeam o oră sau două şi paralel proiectam cu mare spor. Nu mai puteam să mănânc carne. Mâncăm doar vegetale, salate şi fructe. Cumpărasem un aparat special, electric, de scos sucul din portocale şi grape-fruituri.

Aveam nevoie de o desenatoare şi Iohann a dat la ziar un anul. Chiar a doua zi s-a prezentat o tânără cu numele de Iutta Holdenrieder care a şi început să vină la birou. Era însă foarte serioasa, priceputa la planşeta şi cum eram eu fără de nimeni pe acolo, prietenia ei îmi umplea un gol. Dar volumul de desenat era foarte mare astfel încât am hotărât să mai angajez un desenator. Iutta ne-a spus că are ea o prietenă mai priceputa ca ea şi ca o va aduce. Într-adevăr a adus-o chiar a doua zi pe Brigit Preel.

Îi spuneam toate visurile mele, toate convingerile mele. Citeam şi înţelegeam multe din prorocii Vechiului Testament şi din apocalipsa şi-i relatam toate, inclusiv povestea Rugului Aprins, despre intenţiile mele de a obţine de la Iohhann procentul de 5% din valoarea celor proiectate şi ea ma încuraja spunându-mi să lupt pentru că e dreptul meu.

Iohann însă nici nu voia să audă de cei 5% punându-mi în faţa faptul ca eu de la început acceptasem oferta lui de plata cu 3.000 de mărci pe lună. Îmi dădeam seama că tocmai „prietenul” meu Iohhann ma frustra de ceea ce pe drept mi se cuvenea. Totuşi speram ca idealurile mele, ca visul meu îl va convinge şi va ceda. Ma înşelam însă pentru ca Iohann era tipul omului ahtiat după bani, tipul de capitalist care se gândea numai la profitul lui.

Într-o seară – era 24 februarie 1973 – Iohann rămăsese să vadă dacă reuşesc ca pe acelaşi teren să scot o suprafaţă construită mai mare. Către ora 20,00 reuşesc să scot nişte zeci de metri pătraţi în plus, care însemnau o şi mai mare valoare ce putea fi scoasa. Când s-a convins de viabilitatea soluţiei s-a repezit la maşina de calculat şi a făcut socotelile ce beneficiu realiza în plus. Suma se ridica

la peste 650.000 mărci vest-germane. Am aşteptat să văd dacă pentru acest effort suplimentar al meu se gândeşte şi la mine şi îmi răsplăteşte sârguinţă cu un procent oarecare din cât avea el să câştige. Nimic. Nu mi-a spus nici „mulţumesc”, era fericit de sporirea veniturilor lui, radia de fericire, s-a îmbrăcat rapid şi a plecat lăsându-mă singur în birou.

Din acel moment am intrat într-o stare ciudată.

Aveam impresia că sunt condus de o forţă din afara persoanei mele. Eram totuşi eu. Raţionam şi în acelaşi timp visam. Am trăit atunci certitudinea lucrării divine de transfigurare a pământului, de regenerare a spiritualităţii de conclucrare cu cerul. Mi-aduc cu greu aminte căci totul a fost precum un vis. M-am văzut într-o sala mare, sau într-un loc unde eram audiat de un public numeros iar radio-televiziunea transmitea în toată lumea „procesul” pe care îl conduceam tuturor factorilor care dusese lumea la haos şi neînţelegere, procesul tuturor factorilor care în fuga după profit nu ştiau decât să-şi însuşească beneficii care aparţineau nu lor ci celor ce muriseră. La un moment dat a luat cuvântul o femeie care ca un adevărat procuror a acuzat pe cei ce au patronat nedpretatea şi minciuna. Mi-aduc aminte doar ca la un moment dat când acea femeie-zeita a ridicat tonul acuzând cu furie pe cei ce cu bani necinstiţi cumpărau conştiinţele oamenilor în goana după profit, mi s-a transmis furia şi căzându-mi ochii pe maşina de calculat la care îşi calculase Iohhann profitul ceva mai devreme, am luat-o în braţe am ieseit în strada şi ridicând-o în sus am trântit-o în mijlocul străzii. Au urmat nişte discuţii cu voce tare cu câţiva cetăţeni care ieşiseră la ferestre şi cu alte persoane care intrau în blocul de vis-à-vis. Îmi cereau să iau maşina de calculat din mijlocul străzii ca să nu dea peste ea vreo maşină. M-am opus şi i-am repezit. Nu mai ştiu bine ce s-a-ntâmplat, doar ca după câtva timp au apărut două mercedesuri ale poliţiei, m-au înconjurat, unul dintre ei mi-a tras doi pumni fără ca eu să lovesc, am început să-i fac brute şi bandiţi; la un moment dat, mi-a apărut în faţa un poliţist cu chipul bun şi l-am

rugat să intervină sa nu mai fiu bruscat şi să-mi scoată cătuşele de la mâini. Poliţistul a intervenit potolindu-i pe ceilalţi arătându-le că nu sunt vinovat şi ca ma supun arestării. Mi-era o sete cumplita. Ceream apa, le spuneam că mi-e sete dar nimeni nu-mi dădea sa beau. M-au băgat într-un mercedes şi-au pornit cu mine nu ştiu unde. Vorbeam tot timpul le-am spus că sunt cetăţean roman şi că am cerut azil politic dar că-mi voi retrage cererea fiindcă ei sunt brute lipsite de omenie, că m-am înşelat crezând în ei că sunt un popor superior şi ca ma voi întoarce în ţara mea care e plină de soare, nu ceţoasă şi întunecată ca Germania. Le spuneam mereu că mi-era sete. Ţin minte ca nu ştiu de ce aveam impresia ca toate scenele acestea erau urmărite de Cei de Sus. Nu ştiu de ce nu am vrut să deschid ochii. Din clipa în care am fost băgat în maşină am închis ochii. La un moment dat maşina s-a oprit, m-au scos, parcă m-au băgat într-un cuptor cu foc… parca au încercat să mă omoare dar nu au reuşit… parcă mi-au făcut ceva injecţii… şi…

M-am trezit după un timp – nu ştiu cât – într-o cameră liniştită, luminoasa, într-un pat cu aşternuturi curate, în faţa mea parca era Brigit culcata şi ea în aceeaşi stare cu mine… iar n-am mai ştiut de mine… şi după un timp m-am trezit parca din nou şi mi-am dat seama că sunt într-o cameră cu multe paturi şi vocea blândă a unui infirmier.

Ajunsesem într-o clinică psihiatrica. Eram ca un beat, ameţit… o centura parca îmi strângea capul şi nu mă puteam concentra, nu puteam gândi, nu-mi puteam aduce aminte ce se întâmplase cu mine. A doua zi au venit la mine Iohann cu sotia şi cele două fete ale lui, a mai venit şi Hr Schmidt de la birou care se ocupa cu verificarea actelor şi mi-a adus nişte banane şi portocale… parca a mai fost cineva dar nu mai ştiu cine…

Încet, încet către a treia zi mi-am revenit şi am început să leg prietenii cu cei din jur. În cele din urmă mi-am revenit bine de tot, i-am cerut lui Iohann să-mi retragă cererea de azil politic spunându-i că m-am hotărât să mă

reîntorc în ţara, fără alte explicaţii. Am sta 10 zile în clinica aceea şi pe 5 martie 1973 am ieşit din spital iar pe 6 martie m-am prezentat la birou şi-am reînceput lucrul.

Vedeam spulberate visurile mele de-a realiza în Germania o mişcare spirituala românească. Îmi dădeam seama că în Germania oamenii sunt mult mai prinşi în fuga după bani decât în ţara mea, ca aceasta fuga după confort şi bunăstare, aceasta competiţie desantata a alterat mult mai mult spiritele decât în ţara mea. Am renunţat să mai cer dreptul meu de 5% din valoarea proiectelor de execuţie, care se ridica la circa 300.000 de mărci vest-germane. M-am hotărât să-i cer doar 7.000 de mărci costul a 10 ventilatoare pentru aerisirea câtorva biserici din Bucureşti şi 5.000 de mărci pentru Veronica să aibă de cheltuiala când va veni şi ea în Germania Federala. Când i-am spus de aceste 12.000 de mărci care erau de fapt un fleac fata de dreptul meu, i-a sărit ţandăra şi a rupt hârtia în patru bucăţi iar când i-am spus a doua oară m-a dat afară din biroul lui.

Astfel am plecat din Germania fără niciun rezultat pozitiv. Singurul lucru ce am reuşit – minor fata de visurile mele – a fost că mi-am cumpărat o splendida instalaţie de muzica stereofonica de înaltă fidelitate. Am cumpărat şi eu aparatele cele mai bune, cele mai scumpe. Mi-am mai luat nişte costume dar le-am făcut cadou pe toate acolo şi aici când m-am întors.

MĂNĂSTIREA PASAREA

Am venit în ţara apuizat de munca de proiectare din Germania, epuizat şi decepţionat de spulberarea atâtor visuri. Am plecat de acolo nemaiputând să iau icoana „Rugului Aprins”, filocaliile, patericul, multe alte cărţi şi discuri pe care mi le trimisese Veronica cu poşta, ştiind ca voi rămâne acolo. M-am întors în Bucureşti răvăşit sufleteşte, decepţionat de Iohann. Veronica m-a primit cu dragostea-ai specifica. Nu mă mai impresiona nimic.

Plecarea mea la mănăstirea Pasarea era pe deplin justificată deoarece peste două săptămâni trebuiau să fie terminate lucrările la o dată care însemna o aniversare a

Patriarhului.

Mi-aduc aminte cum m-am instalat în casa maicilor Xenia, Serafia şi Tomaida pe care le cunoşteam din familie din copilărie. M-au primit cu prietenie şi dragoste. Trebuie să precizez că eram încă în starea aceea de luciditate şi extraordinara transparenta mintala, cu care rămăsesem din februarie de la rugăciunea aceea misterioasa. Vedeam lucrurile cu o limpezime desăvârşită, gândeam rapid şi înţelegeam din toate cele ce erau în jurul meu putând să fac tot felul de referiri din scrierile sfinţilor părinţi şi le adaptam la condiţiile prezente.

După ce m-am instalat la maici, tata a plecat cu maşina iar eu m-am dus să salut pe Maica Stareţă şi să caut pe şeful de şantier. Pe stareţa nu am găsit-o şi nici şeful de şantier; nu era la serviciul tehnic. De pe latura de apus a mănăstirii am luat-o spre biserica unde lucrul era în toi şi şeful de şantier trebuia şi el să fie pe acolo. Mergând eu către biserica, pe aleea care înconjura biserica, la un moment dat m-am oprit. Se petrecea ceva cu mine. Am simţit în clipa aceea ca spiritul meu iese din mine şi în corpul meu pătrunde spiritul lui Hristos. Am auzit coruri cântând parcă „Hristos a înviat” şi Hristos era în adevăr viu în corpul meu şi din nu ştiu ce motiv clipocele au început să bată toate a sărbătoare. Eu eram mort, parca trupul meu murise, ucis de netrebnici şi acum o căruţă care cara molozul rezultat de la biserica îmi ducea spre groapa propriul meu trup pământesc. M-am apropiat de căruţă – Hristos fiind în mine – şi am început să urmez căruţa ca pe un sicriu care ducea la groapa rămăşiţele pământeşti ale celui ce fusese Sfântul Gheorghe. Căruţa era mânată de un om în etate care avea un bici în mâna şi lovea calul. Nu am putut suporta biciul şi am convins pe omul care mâna căruţa să renunţe să mai bată calul fata de care simţeam o mila nesfârşită. Astfel a fost condusa căruţa pana în spatele mănăstirii unde se arunca molozul şi în care Hristos a văzut parca cimitirul tuturor martirilor care de-a lungul istoriei fuseseră ucişi şi muriseră pentru dreptate şi adevăr.

Apoi a ieşit Hristos din mine şi am revenit eu. M-am întors în casa maicilor cu o extraordinara bucurie dar nu am spus nimănui nimic din cele întâmplate. Eram beat de fericire, de bucurie şi voia buna a umplut toată casa. Ma bucuram ca un copil de toate din jurul meu şi nu mica mi-a fost bucuria când în casă am cunoscut un tânăr licean pe nume Dan Olteanu (ceva ruda apropiata de-a maicii Tomaida) cu care repede m-am împrietenit. El a fost martorul a tot ce s-a-ntâmplat după aceea, căci, seara Hristos a reintrat în mine şi eu i-am spus lui toate prin cate am trecut. A urmat o noapte fantastica de care nici nu-mi pot prea bine aduce aminte şi nici nu pot povesti. S-au succedat în orice caz câteva intrări şi ieşiri a lui Hristos mine. Maicile erau în alerta; aveau impresia că sunt bolnav; în orice caz privit de alţi ochi care nu ştiu ce se petrece cu mine aveam o conduită anormala. Am dormit foarte puţin în noaptea aceea şi-a doua zi pe la amiaza m-am trezit ca intra în camera infirmiera mănăstirii cu o seringă şi doi miliţieni. Afară ma aştepta o ambulanta, o maşină alba de „salvare”. M-am opus injecţiei, apoi am cedat şi la sfatul lui Dan am acceptat să urc în maşina „salvării”, flancat de doi miliţieni. Eram perfect conştient. M-am dus la spitalul central nr. 9 din Bucureşti şi am fost internat la pavilionul IV de agitaţi, la doctorul Romila care-mi era un fel de ruda prin alianţă. Acolo am îndurat cazarea mizerabila a primelor zile când am dormit pe jos neavând pat, plus tratamentul barbar cu nişte injecţii care ma tâmpeau. Veronica între timp m-a întrebat dacă sunt de acord să divorţăm şi eu am fost de acord. Apoi pe măsură ce treceau zilele îmi dădeam seama că făcusem o mare greşeală, dar ea înaintase divorţul.

Am stat internat şapte săptămâni timp în care a trebuit să mă stăpânesc să nu mai vorbesc nimic din visele şi obsesiile mele, despre necazurile mele din Germania. Odată cu spitalizarea s-a instaurat în mine o deziluzie, o deznădejde totală. Visul cu Noul Ierusalim cu lupta pentru clădirea lui se spulberase. În plus aveam de luptat cu Veronica sa o fac să-şi retragă divorţul pentru ca doar pe

ea mă mai puteam bizui, doar ea îmi mai putea rămâne în neagra deznădejde în care căzusem. Cu greu am reuşit s-o fac să renunţe la divorţ dându-i toate asigurările de corectitudine şi fidelitate. Eram însă deprimat pentru toate visurile mele cărora nu le mai vedeam posibila materializarea. Ajunsesem să nu mai pot face nimic, nici să proiectez, nici să fac ceva pentru casa. Nu mă mai interesa nici televizorul, nici meciurile, nici prietenii. Dormeam. Plecamd e la birou pe la ora 12, 30 – 13,00, nici nu stăteam la tot programul de lucru şi veneam acasă şi mă culcam. Un an întreg, tot anul 1973 şi primăvara lui 1974 am dormit neinteresându-mă absolut nimic, nemaigăsind sens şi rost niciunui studiu, niciunei preocupări. În aprilie 1974 m-am internat din nou în spitalul nr. 9. Tratamentul, şocurile electrice m-au mai trezit parca. Am reluat lucrul la biroul serviciului tehnic al arhiepiscopiei fără vreun interes deosebit. Rămăsesem tot apatic, într-un întuneric total. Nici nu pot descrie în cuvinte acea totala decepţie, acel întuneric, acea bezna de dezinteres în care mă aflam.

STRADA FRUMOASA

M-a trezit din apatie, concedierea mea din serviciul tehnic al arhiepiscopiei. Mi-am găsit cu greu un post de arhitect la Institutul de Proiectări pentru Construcţii de Maşini (I.P.C.M.) pe Calea Victoriei, foarte aproape de casa.

Mediul nou, colegii noi, sarcinile noi de proiectare au avut darul să mă mai trezească, să mă mai scoată din amorţeală. Încă din primele luni de nou angajat am şi elaborat cu succes un studiu tehnico-economic pentru intrerprinderea de vagoane din Drobeta Turnu-Severin şi imediat, am intrat într-un nou proiect, tot în faza de studiu tehnico-economic pentru sistematizarea şi dezvoltarea intrerprinderii de maşini agricole „7 Noiembrie” din Craiova. A fost un proiect la care am lucrat cu pasiune şi am pus mult suflet, dar la care m-am izbit de lipsa de înţelegere a unui inginer din C.T.E. Care jignindu-mă într-un mod brutal m-a pus să scot din memoriul tehnic al proiectului, tot ceea ce scrisesem despre arhitectura.

Respectivul inginer din C.T.E. nefiind arhitect, avea pesemne impresia ca referirile mele la arhitectura îi prejudiciază rolul sau de răspunzător de plan general în C.T.E. Drept vorbind pentru planul de sistematizare era firesc să răspundă tot un arhitect şi nu un inginer de alta specialitate. Aceasta ciocnire brutala, neaşteptată după un effort de zile în şir şi nopţi nedormite m-a adus într-o stare de agitaţie, fapt care a determinat reinternarea mea la spitalul nr. 9 timp de 6 săptămâni.

După aceasta internare am revenit la birou şi am reînceput să lucrez, mai întâi mai greu apoi din ce în ce mai bine pana în primăvara anului 1976.

În luna martie 1976 am avut în timpul nopţii o stare de luciditate şi de vizionarism aşa cum avusesem în perioada din Germania şi la mănăstirea Pasarea. Aceasta scurta trăire a acelei stări excepţionale m-a determinat să cred că ceea ce se petrecuse cu mine în Germania şi la mai ales la mănăstirea Pasarea era într-adevăr ceva ce avea cauze dincolo de înţelegerea mea, ca acele stări fuseseră dirijate într-un anumit scop care eu nu-l puteam descifra.

Pe ziua de 15 martie 1976 în timp ce discutam cu un tânăr absolvent de teologie, am simţit cum îmi revine starea aceea excepţională de luciditate şi vizionarism; aveam o minte clara, de o mare pătrundere în tot felul de înţelesuri ale celor ce le ştiam şi mă încurajau. Îmi este foarte greu să pot descrie starea aceea. Nu mai aveam somn şi nu mai puteam mânca decât fructe şi salate, plus că simţeam nevoia sa beau mult ceai de plante medicinale cu suc de lămâie. Vorbeam şi toţi ma priveau cu ochii mari. O uimisem pe Veronica cu o serie de interpretări din Vechiul şi Noul Testament. Colegii pe de altă parte nu le venea să creadă ochilor ce e cu mine de le vorbeam tot felul de lucruri de rămâneau uimiţi. Căutam însă să fac tot posibilul să par într-o stare normala sa nu fiu considerat iarăşi bolnav.

În ziua de 17 aprilie într-o sâmbătă am plecat de la birou la sfârşitul programului cu şeful de birou discutând de una, de alta. M-am despărţit de dansul la colţul străzii

Frumoase şi am luat-o spre casă, mergând pe partea dreaptă a străzii pe trotuar. Cam pe la mijlocul străzii am simţit cum intra ceva sau cineva în mine, nu ştiu sau cine… Un alt eu plin de lumina şi putere, o altă persoană care parca m-a completat deoarece eram tot eu.

Am trăit atunci o stare de desăvârşită plenitudine. Nu mai aveam nevoie de nimic, nu-mi lipsea nimic. Nu mă mai interesa nici casă, nici masa, nici visuri, nici pasiuni. M-am simţit întreg, desăvârşit, ca un zeu atotcunoscător. Dispăruseră şi problemele şi suferinţele. Răul nu mai exista, nici nu se mai punea problema răului deoarece fusese desfiinţat. Toate erau curate, desăvârşite, dispăruse parca şi istoria plină de zbucium a acestui pământ, plecaseră pe totdeauna secolele de suferinţă şi chin, pământul era curat, desăvârşit ca o opera de artă. Am simţit atunci că pot comunica direct cu Dumnezeu şi L-am întrebat: „Aşa dar Doamne, Tu eşti Creatorul acestora toate?!” şi mi-a răspuns: „Eu sunt!” Trăiam parca un pământ nou, un cer nou aşa cum se spunea la apocalipsa, în care noi şi curate erau toate.

VERIFICAREA

Am ajuns liniştiţi acasă şi i-am spus Veronicăi prin ce trecusem şi ceea ce încă trăiam. M-a înţeles. Faptul ca Veronica m-a înţeles a contat foarte mult, mai ales ca putea să-l liniştească pe tata care din cauza nesomnului meu era îngrijorat şi voia sa ma interneze la spital. Pentru a-l linişti am aranjat un consult la spitalul nr. 9 cu doctorul Tranulis ajutorul doctorului Romila. I-am spus doctorului Tranulis totul începând cu luna februarie 1973 din Germania, cele ce se petrecuseră acolo, apoi la Pasarea precum şi cele din ultimele zile. Dintr-o justificată prudenta doctorul mi-a prescris o sumară medicamentaţie de linişte şi o injecţie cu Moditen.

Cele petrecute pe strada Frumoasa erau clare, concludente, fără niciun dubiu, fără nici u rezerva. Eram conştient ca de undeva de sus se acţionase asupra mea făcându-mă să trăiesc parca sfârşitul tuturor încleştărilor apocaliptice. Dar ceea ce se petrecuse la Pasarea erau

adevărate, sau fusese halucinaţii? Aveam nevoie de o verificare, de un control, simţeam nevoia sa întreb pe cineva şi-atunci am apelat la Veronica. Veronica a fost de acord ca de fata cu Siu Karta sa chemam în ecran pe însuşi Domnul Hristos.

Ne-am pregătit şi în seara de 22 aprilie 1976 am chemat mai întâi pe Siu Karta apoi în ecran pe Domnul Iisus Hristos. L-am întrebat un singur lucru: dacă atunci la mănăstirea Pasarea într-adevăr El intrase în corpul meu material:

— „Eu am fost. Aşa intru eu şi locuiesc în cei ce sunt ai Mei. Intru şi locuiesc o vreme în acei ce fac parte din oamenii Mei!”

— Aşa dar este adevărat ca cocosul a cantat vestind apropierea dimineţii? l-am întrebat eu.

— „Da! Se apropie zorile!” răspunse Hristos, apoi ne-a binecuvântat şi s-a retras.

Am avut din nou o bucurie ce nu poate fi prinsă în cuvinte.

Era în săptămâna patimilor. Nu am fost la denii pentru ca Hristos era prea viu ca să mai pot asista la înmormântarea lui prin slujbele de la biserică. M-am dus în schimb la slujba învierii la părintele Simion Tatu. Am cantat cu toţii împreună „Hristos a înviat” şi la timpul potrivit cu glas lin am cantat axionul învierii:

„Luminează-te, luminează-te, Noule Ierusalime”.

„Ca slava Domnului peste tine a răsărit”.

„Salta acum şi te bucura Sioane”.

„Iara tu Născătoare de Dumnezeu.

„Veseleşte-te intru învierea Celui născut al Tău!”

— 16 mai 1976 –